

DRUM

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

1454 - 198X ANUL 27, NR. 686, OCTOMBRIE 2024

Editorial

Aniversarea scriitorului Zaharia Stancu

(122 de ani de la naștere)

Străvechile meleaguri teleormănene au dat, şi continuă să dea lumii literare, scriitori talentaţi, înzestraţi cu darul creaţiei, care pun în paginile cărţilor de beletristică sau publicistică însemnele frumosului artistic, în funcţie de sensibilităţile personale, de harul cu care Dumnezeu i-a înzestrat.

Zaharia Stancu este unul dintre spiritele luminate, apărute în spaţiul geografic în care trăim.

Născut pe 5 octombrie1902, în comuna Salcia, dintr-o familie de ţărani fără posibilităţi materiale, Z. Stancu nu îşi poate continua anii de şcoală la vremea lor, aşa că este nevoit să-şi câştige singur existenţa, de la o vârstă fragedă, mai întâi ca ucenic la o tăbăcărie din Roşiorii de Vede, apoi ca argat pe moşia unui boier din satul natal, pribegind apoi (în jurul vârstei de 15 ani) prin Balcani, unde trăieşte momente de neuitat, ce vor fi evocate în romanul „Jocul cu moartea”. Pentru o vreme, Z. Stancu va fi vânzător de ziare în Bucureşti. Revenind în ţinuturile natale, devine ajutor de arhivar la Judecătoria din Turnu Măgurele, iar la Roşiori îşi va începe cursurile liceale pe care le va absolvi mult mai târziu, în particular...

Se anunţă apoi vremuri şi mai grele, pe care oamenii trebuie să le înfrunte cu mult curaj, Primul Război Mondial deturnând omenirea de la rostul ei firesc.

Revenit în Bucureşti, Z. Stancu va intra, prin talent şi perseverenţă, în lumea literară şi artistică. În anul 1920, se va produce debutul publicistic: ca jurnalist, în ziarul „Victoria”, iar ca poet, în „Adevărul literar şi artistic”. Debutul editorial din 1927, odată cu publicarea volumului de versuri, „Poeme simple”, îi va aduce un prestigios premiu din partea Societăţii Scriitorilor Români (devenită, ulterior, Uniunea Scriitorilor din România, a cărei preşedinţie a onorat-o şi Zaharia Stancu din1966 până în 1972).

*

Nu este acum momentul şi nu dispunem nici de spaţiul necesar pentru a vorbi pe larg despre personalitatea plurivalentă a scriitorului teleormănean, dar începutul lunii octombrie, din acest an, a fost marcat, în plan cultural judeţean, de un eveniment special, *Festivalul Naţional de Poezie „Zaharia Stancu”*, ediţia a XII-a, festivitate reluată după o întrerupere de mai mulţi ani.

Intrat temporar într-un con de umbră, Zaharia Stancu nu a fost uitat de conjudeţenii săi cu atribuţii în cultura teleormăneană, de noii scriitori născuţi pe „lunga şi îngusta Vale a Călmăţuiului”, care au înfiinţat, de curând, o *Societate literară* cu numele marelui scriitor, un pios omagiu adus aceluia care a ilustrat în creaţia sa imaginea locului natal, cu oamenii trăitori acolo, cu acele întâmplări care s-au petrecut cândva...

Zaharia Stancu dăinuie în sufletul nostru prin creaţia sa în proză, prin publicistică, dar mai ales prin inconfundabilul său univers poetic.

Domniţa NEAGA

Vârsta e doar un număr...

„Toamnă, fă-mi cărarea frumoasă prin anii de frunze ce cad...”

1 Octombrie, o zi cu semnificaţie deosebită pentru cei ce şi-au stat alături la bine şi la rău timp de o jumătate de secol. Pe măsură ce viaţa fiecăruia dintre noi se schimbă, ai parte de nenumărate obstacole, însă sprijinul pe care îl regăseşti în persoana ce-ţi este alături te va ajuta să vezi şi partea frumoasă a vieţii. Să rememorezi an de an momentul în care ţi-ai unit destinul cu cel al sufletului tău pereche, este momentul ideal pentru a-ţi aminti de ce ai spus *DA* pentru totdeauna. Este momentul pentru a deschide albumul cu fotografii şi a vă lăsa purtaţi de amintiri...

Sub denumirea tradiţională de „Nunta de aur”, aniversarea a 50 de ani de căsătorie reprezintă o piatră de hotar din viaţa oricărui cuplu, o adevărată provocare pentru drumul pe care au plecat împreună, mână în mână, cu dăruire, optimism şi încrederea că numai în doi vor putea face faţă tuturor provocărilor pe care viaţa li le va scoate în cale.

În acest an, în municipiul Roşiori de Vede, un număr de 61 de familii sărbătoresc 50 de ani de căsătorie şi anume: Andrei Ilie şi Venera, Bogdan Constantin şi Stela, Bucur Florian şi Maria, Bursumac Alexandru şi Elisabeta, Burtea Ion şi Camelia, Căpşună Dumitru şi Ioana, Căpuşan Ioan şi Antoneta, Cărămidă Marian şi Georgeta, Cheran Marin şi Mitrița, Chițu Florea şi Floarea, Chiriță Nelu şi Elena, Ciocîrlie Stelian şi Iulica, Constantinescu Costică şi Zorina, Croitoru Iulian şi Sara-Renate, Enache Vasile şi Ioana, Geagiu Florian şi Valentina, Gheabaur Niculae şi Gheorghița, Gherghiță Florea şi Liliana, Ghiță Ilie şi Ştefania, Ghizdăvescu Alexandru şi Elena, Gugiu Alexandru şi Florina, Iliescu Iulian şi Gherghina, Ioniță Mircea şi Maria, Istrate Gheorghe şi Eliza, Lazăr Florea şi Veta-Varvara, Lupu Dumitru şi Teodora, Manea Gheorghe şi Dumitra, Marin Gheorghe şi Gheorghița, Mateescu Vasile-Adrian şi Elena, Mihai Gheorghe şi Aurica, Mihăilă Anton şi Marioara, Mircea Valentin şi Aurelia, Mitran Marin şi Niculina, Netejoru Ion şi Elisabeta, Oprea Bucur şi Constanța, Panduru Constantin şi Gabriela, Păun Costel şi Maria, Pătrana Nicolae şi Lucica, Petre Titi şi Elena, Predoi Constantin şi Floarea, Popescu Dumitru şi Florica, Rusu Florian şi Măndica, Rusanu Gheorghe şi Vasilica, Stănescu Marin şi Mihaela, Stegaru Florea şi Stela, Stegaru Mirel şi Gabriela, Şerban Constantin şi Maria-Luminița, Şerban Marin şi Păuna, Ştefan Gheorghe şi Anica, Şurcă Ioan şi Anica, Tăbîrcă

Continuare în pag. 3

Elvira STÂNGĂ

Lansare de carte

Toamnă cu... poezie

... şi nu orice poezie..., ci „*Parodii uşoare cu Euri şi fără E-uri*”, aduse frumos „ambalate” într-un volum lansat în data de 9 octombrie 2024, la Casa de Cultură din Roşiorii de Vede, de către autorul acestuia, prof. Cornel Basarabescu, membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Volumul cuprinde parodii în versuri ce se regăsesc în primele două părți ale lucrării,

respectiv „Parodii fără E-uri politice” şi „Antiparodii”, unele dintre aceste parodii fiind publicate prin anii 1999-2001, autorul mărturisind că „unii citirori s-au grăbit să «recunoască» în parodii anumite fiinţe sau situaţii din viaţa reală. Au făcut-o pe răspunderea lor.”

Partea a treia a volumului - „Addenda” -

Continuare în pag. 5

Aurelia BĂRBUȚ
Foto: **Tedy STÎNGĂ**

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman

EUROPE DIRECT Teleorman - legătura TA cu Europa!

- ***„Stă în puterea ta să schimbi ceva!”***

Acesta a fost motto-ul schimbului de experienţe şi de bune practici organizat de centrele **EUROPE DIRECT Teleorman, EUROPE DIRECT Bucureşti, EUROPE DIRECT Târgovişte, EUROPE DIRECT Vâlcea**

(România), în parteneriat cu **EUROPE DIRECT Varva** (Bulgaria), în Bulgaria (Sf. Constantin şi Elena), în perioada 16-20 septembrie 2024.

Continuare în pag. 8

Aurelia BĂRBUȚ, Marinela RUŞANU
Foto: **Aurelia BĂRBUȚ, Tedy STÎNGĂ**

Prima mea oră de istorie

Şi anul acesta, Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu” a organizat programul educaţional ***„Prima mea oră de istorie”***, adresat elevilor din clasa a IV-a.

În cadrul acestui program, elevii au vizitat expoziţiile permanente ale muzeului având, astfel, posibilitatea familiarizării cu izvoarele

Muzeograf **Veronica COJOCARU**

Continuare în pag. 5

„Verba volant, scripta manent”

Jurnal de scriitor

1.09.2024 – Toamnă. Un cer acoperit de nori, dar nu plouă. Niciodată nu a fost o perioadă de timp atât de îndelungată fără ploi, spun cei mai în vârstă, iar specialiștii confirmă. Lipsa ploilor te-a ofilit, te dezrădăcinează. Te aduni cu greu. Te adaptezi lent temperaturilor sahariene.

* Ziua de naștere a omului, profesorului, scriitorului Mihai Atanasie Petrescu.

2.09.2024 – Ziua de naștere a omului, profesorului, poetului (fără cărți, cum spunea scriitorul Constantin T. Ciubotaru) – Gheorghe Tutcălău.

5.09.2024 – „India este cel mai mare poluator cu plastic din lume, conform unui inventar la nivel mondial dedicat acestei probleme și publicat miercuri de o echipa de cercetători, care evidențiază pericolele recurgerii frecvente la incinerarea necontrolată a acestor deșeuri, scrie AFP” (hotnews.ro).

7.09.2024 – Ziua de naștere a scriitorului Constantin T. Ciubotaru.

8.09.2024 – Sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului, Bâlciul de la Roșiori, Bâlciul copilăriei tale, cu muzica lui antrenantă, cu fumul grătarelor, cu toate formele turtelor dulci, cu perușii care citeau viitorul, cu ursii care te așteptau pentru a imortaliza momentul, cu balerina lui zburătoare, cu personajul jumătate femeie, jumătate pește...

10.09.2024 – Nori negri deasupra orașului de pe Vedea. Iubești ploaia. Și ploaia îți lipsește. O aștepți, așa cum un copil își așteaptă jucăria preferată sau ceva ce își dorește foarte mult.

11.09.2024 – Plouă, în sfârșit plouă! Ploaie torențială de vară la început de toamnă. Plouă peste castanii ce stau să-și arunce hainele, plouă peste trandafirii abia înfloriți (ținuți în viață de angajații SC URBIS SERVCONSTRUCT SA, Roșiori de Vede. Oamenii aceia care le-au dat apă, cu mult înainte de răsăritul soarelui, astfel încât căldura acestuia să nu-i omoare).

14.09.2024 – „Ciclonul Boris face ravagii în România: Patru morți, zeci de localități inundate. Ciolacu: Armata, pregătită să intervină. În Galați, sute de persoane au fost evacuate, iar 13 tronsoane de drumuri naționale și județene închise din cauza ploilor abundente și a viiturilor. În unele localități, apa a depășit 1,5 metri. Alte sute de oameni așteaptă să fie salvați din casele inundate. În unele zone, apa ajunge la acoperiș, iar locatarii s-au urcat în poduri ca să se salveze” (știrileprotv.ro). O veste care te întristează, care umbrește bucuria redată de venirea ploii...

20.09.2024 – Hermann Hesse, lupul singuratic al literaturii universale, reprezentant de vârf al „modernității conservatoare” europene, în varianta literaturii alegoric-inițiatice și sapiențiale, spunea: „N-avem de ce să ne plângem, cu toate că îi înțelegem prea bine pe aceia dintre colegii noștri care, sătui să fie singuri, cedează în fața dorinței de ordine, de claritate și de integrare într-o comunitate și se încredințează acelui refugiu pe care îl oferă biserica și religia sau substituenții moderni ai acestora. Noi, independenții, neconvertiții recalcitranți, nu vedem în însingurarea noastră doar un blestem și o pedeapsă, ci și un fel de a trăi, și asta înseamnă pentru artist posibilitatea de a crea” – scrie jurnalul.ro, și citești, și recitești, și îți place adevărul acesta în care te regăsești...

26.09.2024– „Cultura unui popor fără cărți pentru acesta nu se poate. Și fără cultura poporului, orice alcătuire economică, orice formă politică, n-au nicio valoare. O clădire frumoasă trebuie să aibă în ea cărămizi bune și nu se poate mulțumi numai cu podoabe de marmură sau de bronz, care vor cădea jos, în praf, dacă nu se vor sprijini pe un schelet tare de material obișnuit”, (Nicolae Iorga).Cine ești tu, scriitorule? Și de ce scrii? Și pentru cine scrii??!! – Te întrebi.

* Oamenii de știință au readus la viață o sămânță misterioasă, veche de 1000 de ani, descoperită în deșertul Iudeei, iar arborele care a crescut din ea ar aparține unei descendențe pierdute, menționată în Biblie, transmite Live Sciens, informație preluată de Agerpres.

27.09.2023 – „Orele în care mintea este absorbită de frumusețe sunt orele în care trăim cu adevărat” (Rikhard Jefferies).

29.09.2024 – Ziua Mondială a Inimii. Și versurile scrise cândva, înainte de a ști că există o astfel de zi, apar în memorie: Da, domnule doctor! Inima mea bate ca o casă cu ușile deschise tuturor plecărilor./ Aici s-au adunat toate mările și oceanele lumii, iar paznicul farului a lipsit doar cât să arunce o privire. Atât./ Inima mea bate ca o casă stând în așteptare.

30.09.2024 – După succesul înregistrat cu „Nasty”, documentarul despre cariera lui Ilie Năstase, regizorul Tudor Giurgiu se gândește să facă un film documentar despre Nadia Comăneci, gimnasta noastră de 10. Prezent la TIFF Oradea, regizorul a anunțat că a primit deja aprobarea ei, scrie libertatea.ro..

Florina CARVACI
Membră al Uniunii Scriitorilor din România

Trăire creştină

Un alt mod de a vorbi despre rugăciune

Nu sunt un cititor înrăit. Citesc atât cât îmi trebuie ca să pot da și altora și să pot purta discuții onorante, uneori și pentru haina ce mi-a fost dat să o port. Suntem, astăzi, martorii unui paradox: se scrie mult, se tipărește mult, dar se citește puțin. Informațiile circulă dramatic de repede, părerile și dorințele exprimate se viralizează cu o repeziciune de nebănuit și, astfel, devenim, cu, sau fără voia noastră, martori ai unui spectacol care se desfășoară extrem de fulgerător. Îmi fac timp să iau contact și cu ce spun alții despre ceea ce cred sau trăiesc eu. Sfântul Vasile cel Mare, prin sec. al IV-lea d.Hr., spunea că omul trebuie să fie asemenea unei albine care din orice floare ea adună nectarul cel dulce al mierii. Omul din orice întâlnire sau studiu se cuvine să adune „nectarul cel dulce al înțelepciunii”. De fapt, interacțiunea ideilor a înnobilat omenirea, iar cartea scrisă a adus un plus de valoare vieții umane. Petre Țuțea amintea că „dacă nu am fi avut biblia tradusă în atâtea limbi, noi, ca oameni am fi trăit în crăci.”

Ce legături sunt între rugăciune și viața interioară? La prima vedere, rugăciunea nu se îndreaptă spre interior, ci spre ceva superior. Și totuși, toate tradițiile religioase ne reamintesc că Dumnezeu este în inima noastră... Când ne rugăm, facem de fapt un dublu demers: cel de conștientizare, de reflecție, de tensiune; iar apoi cel de abandon, de slăbire a controlului și de detașare. Rugăciunea, chiar și când este laică, reprezintă un act de credință, de încredere care nu este însoțită de certitudine. Ne punem pe tavă drept ofrandă speranțele, temerile, mulțumirile, fără să avem dovada că suntem auziți și, cu atât mai puțin, că vom primi vreun răspuns. Copilăresc și magnific. De aici, și observația subtilă a lui Claude Nougaro din cântecul său „Pană de înger": „Credința e mai frumoasă decât Dumnezeu”.

Desigur, nu sunt în măsură să dau lecții despre arta de a te ruga, nu este domeniul meu! Am doar experiență personală ca om, ca psihiatru și ca practicant al meditației... Știm cu toții că te rogi mai

Tehnologia informației face posibil schimbul de idei și de convingeri, uneori greu de cenzurat, și care creează sentimentul și convingerea că le poți ști pe toate la cântul unui click din laptop sau smartphone. Se pare că nu e chiar așa! Cel puțin asta cred eu.

Am o deschidere către opiniile unor scriitori, gânditori, sau cum se vor mai numi ei, care scriu despre valorile morale universale. Sunt idei cu care nu pot fi de acord, dar acest fapt nu mă face să găsesc în scrierile și opiniile respective idei care îmi pot fi de folos înțelegerii vieții. Bunăoară, aș dori să citez un articol al unui autor, Christophe Andre, medic psihiatru la Spitalul Sainte-Anne din Paris și profesor la Universitatea Paris X, publicat într-una din cărțile sale *Viața interioară* (Editura Trei) și care poate aduce o altă lumină asupra ideii de rugăciune. Iată ce spune el: „Prin rugăciune, ne îndreptăm gândurile și întreaga noastră ființă către Dumnezeu. Să însemne oare aceasta că doar credincioșii se pot ruga? Sau există și vreo versiune de rugăciune care să nu fie religioasă? Fără îndoială că da. În orice caz, nevoia de a se ruga există și la cei necredincioși. Când suntem frământați de griji sau cuprinși de recunoștință, când ne confruntăm cu ceea ce nu poate fi exprimat în cuvinte și este de necuprins, de fiecare dată când ne aflăm în fața unor fenomene care ne depășesc, încercăm să le împărtășim misterul prin rugăciune — fie că o adresăm unui Dumnezeu cunoscut sau unui alt zeu mai incert, la care sperăm să ajungem, fie că o îndreptăm către niște echivalenți laici ai lor: destinul, Providența, principiile care guvernează universul...

bine într-un corp stabil, în general imobil, în genunchi sau șezând. Dar mai există încă o stabilitate importantă, cea a atenției noastre: nu te poți ruga dacă mintea ți-e împrăștiată. De aici derivă importanța de a ne fixa atenția, concentrându-ne pe propria respirație sau pe repetarea unui cuvânt sau a unei fraze scurte: orientalii vorbesc în acest caz de mantră, creștinii de rugăciune monologică (din cuvintele grecești *monos*, „unul singur” și din *logos*, „cuvânt”). Cu siguranță că acesta este motivul pentru care Simone Weil ne împărtășea în scrierile sale filosofice: „Atenția absolut pură este rugăciune”.

Ca să nu fie doar un ritual pe care îl îndeplinim cu mintea absentă, rugăciunea presupune și să stabilești o legătură sinceră și atentă cu tine însuți. De unde și importanța ei dintotdeauna pentru viața interioară a oamenilor. Căci momentele de rugăciune sunt cele în care ne ascultăm viața interioară, dar o facem sub o lumină specială: cea a lui Dumnezeu sau cea a marilor forțe care guvernează lumea. Sunt introspecții îndreptate către cer! Și, deci, scăldate în sentimente de smerenie, de umilință și de apartenență. Dar și de recunoștință: suntem depozitarii unor calități care ne depășesc, pe care nici nu le-am primit pe merit și nici nu le-am cerut: viața, conștiința, inteligența... Cum să nu fii tulburat de așa ceva? Și cum să nu îți vină să te rogi, ca să mulțumești? Chiar dacă nu știm prea bine cui să-i adresăm toate aceste mulțumiri, putem totuși să ne facem timp să le exprimăm interior.

Uite, chiar acum, de exemplu...

Preot **Eugen-Cătălin PĂUNESCU**

Citatul lunii

„Adevăratul gust al fericirii este cel care se găsește în lacrimile noastre de bucurie... avem de ce plânge: acele clipe minunate vor dispărea, nu vor dura”.

(*Să nu uiți să fii fericit,* Christophe André)

Rubrică îngrijită de dr. **Adriana MIU**

LA LUMINA ZILEI

Dimineața

În septembrie, au fost câteva zile și nopți ploioase în care s-au strâns 25-30 l/mp. Astfel, în ziua de marți, 10, și în noaptea spre miercuri, 11 septembrie, au căzut 5-6 l/mp. Cea mai mare cantitate de apă a căzut spre sfârșitul săptămânii, vineri 13 septembrie, și sâmbătă, 14 septembrie, aproape 20 l/mp. Deși au fost anunțate în toată țara vijelii și ploi torențiale la sfârșitul lunii, la Roșiori, au căzut 4-5 l/mp, duminică, 29 septembrie.

La prânz

Că s-a micșorat numărul meseriașilor, se știe. Eu, care am avut nevoie de un meșter, găsindu-l după multe căutări, consider că organele administrative locale ar trebui să-i afișeze pe cei autorizați, la panoul din strada Dunării, în fața Casei de Cultură. Poate așa s-ar câștiga timp și s-ar realiza lucrări de calitate bună.

În amurg

Îmi pare rău să mă plâng că, în 2024, eu nu am văzut nicio rândunică în orașul nostru, în care, cu mulți ani în urmă, erau foarte multe.

Prof. **Gheorghe TUTCĂLĂU**

DRUM
PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

Șef Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport
Aurelia Bărbuț
Colectivul de redacție:
Redactori: Florina Carvaci, Aurelia Bărbuț, Marinela Rușanu, Veronica Cojocaru, Gabriel Argeșeanu, Monica Tuinete
Colaboratori: Domnița Neaga, Iulian Bitoleanu, Liviu Nanu, Mihai-Athanasie Petrescu, Cristian Gabriel Moraru, Bianca Tutunaru, Argentin Șt. Porumbeanu, Ion Scarlat, Gheorghe Tutcălău, Eugen Cătălin Păunescu, Adriana Miu
Tehnoredactare: Vladimir Mutu
Culegere texte: Aurelia Bărbuț
Distribuire presă: Elvira Stângă

REDACȚIA: Casa de Cultură, str. Dunării nr. 54-56, Roșiori de Vede, Teleorman, Telefon: 0247/460619, e-mail: drum_rosiori@yahoo.com

Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate revine autorilor.

Tiparul executat la S.C. TIPOALEX S.A. Alexandria str. Ion Creangă nr. 53, Tel./fax : 0247 / 31 18 84

EVENIMENT

MARI AVIATORI BRAŞOVENI

Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu” şi Muzeul „Casa Mureşenilor” din Braşov au început de mai mulţi ani o frumoasă colaborare, menită să promoveze reciproc valori din patrimoniu. Dacă acum doi ani s-au expus la Roşiori o parte din realizările Întreprinderii de

Construcţii Aeronautice de la Ghimbav-Braşov, manifestarea având un impact deosebit, iată că în acest început de toamnă, muzeul roşiorean primeşte şi expune un inventar interesant, sub al cărui generic: „Mari Aviatori Braşoveni”, au fost prezentate panouri şi obiecte care reflectă viaţa şi activitatea a şase mari personalităţi ale aeronauticii şi cosmonauticii române, a căror existenţă a fost legată de oraşul de la poalele Tâmpei: Ioan Milu, Emil Droc, Dan Valentin Vizanty, Eugeniu „Puiu” Pârvulescu, Miron Rândetean şi Dumitru Dorin Prunariu.

Dintre cei şase zburători – în atmosferă sau în spaţiul cosmic – enumeraţi, doar doi sunt născuţi în Braşov, comandorul aviator Ioan Milu şi generalul cosmonaut Dumitru Dorin Prunariu, ceilalţi fiind adoptaţi de comunitate. Dar, şi asta trebuie subliniat, toţi sunt zburători români, au trăit şi au luptat, în război sau pe frontul cunoaşterii pentru România, nu doar pentru oraşul ardelean. De aceea, faptul că expoziţia, alcătuită de muzeograful, doctor în istorie, Traian Constantin Dumbrăveanu, a fost itinerată în mai multe oraşe din România, cu mai multă (cazul oraşului nostru) sau mai puţină implicare în istoria Aviaţiei Române.

Vernisarea expoziţiei, moderată de muzeograf Veronica Cojocaru, a avut loc în sala pentru expoziţii temporare a muzeului roşiorean în ziua de 12 septembrie. A fost de faţă un public numeros, tineri care au auzit poate prima dată de eroii aviaţiei române, alături de alţi oameni doritori să înţeleagă mai bine care este locul aviatorilor români în aeronautica mondială. Vizitatorii au putut citi, pe panouri, biografiile aviatorilor şi afla prin ce s-au făcut ei remarcaţi, iar prin machetele de avioane şi elicoptere expuse, prin uniforme, arme şi căşti de zbor se sugerează perfect care sunt caracteristicile vieţii de zburător.

Dr. Traian Constantin Dumbrăveanu a explicat convingător cum a adunat obiectele care alcătuiesc colecţia. Domnia sa i-a cunoscut direct pe o parte dintre cei şase aviatori în discuţie, care au oferit colecţiei obiecte personale. Ceilalţi sunt evocaţi prin obiecte aflate în patrimoniul Muzeului „Casa Mureşenilor” şi ai secţiei de literatură, Muzeul „Casa Ştefan Baciu”.

Se cuvine să menţionăm aici ajutorul oferit de Societatea Comercială „Anamaris” Com SRL pentru ajutorul dat în montarea expoziţiei.

Pentru că unul dintre „personajele” expoziţiei este comandorul aviator Dan Valentin Vizanty, as al celui de-al Doilea Război Mondial, organizatorii au găsit cu cale să includă în programul zilei şi lansarea cărţii biografice „Ziua cea mai neagră a indienilor cu două pene”, aparţinând scriitorului teleormănean Dan Gîju. Prezentarea lucrării a fost făcută de prof. Mihai-Atanasie Petrescu, care a subliniat că autorul, studiind cu entuziasm documente militare şi personale (acestea din urmă puse la dispoziţie chiar de fiica aviatorului, Ana-Maria Vizanty), a redactat o lucrare în acelaşi timp ştiinţifică şi beletristică, precisă şi agreabilă, care cu siguranţă va fi citită cu drag de către cei interesaţi – ceea ce s-a adeverit, pentru că Dan Gîjua fost nevoit să semneze un mare număr de autografe pe cărţile achiziţionate de cei prezenţi. Discuţia despre volumul în cauză a fost completată prin intervenţiile prof. Ana-Maria Vizanty, care a evocat, în cuvinte sensibile, personalitatea tatălui ei şi, desigur, a scriitorului Dan Gîju, dideşteanul care pentru prima dată şi-a lansat o carte pe meleagurile natale. Fiind domnia-sa un autor prolific, suntem convinşi că vor urma şi alte astfel de ocazii.

Finis coronat opus! Manifestarea culturală s-a încheiat printr-un scurt recital oferit de soprana Diana-Irina Gîju, cea care, interpretând trei piese de genuri diferite, s-a bucurat de un mare succes la public.

În concluzie, o manifestare amplă, polivalentă, care atrage atenţia asupra oraşului nostru şi a instituţiilor sale de cultură.

Prof. **Aurelia PETRESCU**

Priorități românești

Performanțe românești (IV)

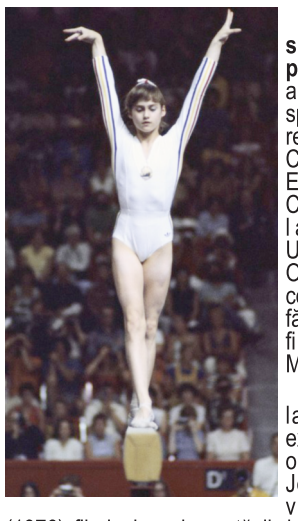

Privind în domeniul **sportului de performanță** - și aici avem o pleiadă de sportivi care au obținut rezultate remarcabile la Campionatele Europene, la Campionatele Mondiale, la Campionatele Universitare, la Jocurile Olimpice sau la alte competiții internaționale, făcând ca România să fie cunoscută pe Mapamond.

Nadia Comăneci, la doar 14 ani, prin execuțiile sale, a devenit o adevărată stea a Jocurilor Olimpice de vară de la Montreal (1976), fiind prima gimnastă din istoria Jocurilor Olimpice care a reușit să obțină prima notă de 10 (zece). Ba, mai mult, la acea olimpiadă, a reușit să obțină șapte note de zece și trei medalii de aur uimind o întreagă lume. Astfel, „Zeița de la Montreal” (cum a fost supranumită) este considerată a fi una dintre cele mai bune sportive ale secolului XX, fiind și prima sportivă din România inclusă în International Gymnastics Hall. Au contribuit la aceste aprecieri și rezultatele de înalt nivel obținute de Nadia la diverse concursuri internaționale (europene, universitare sau mondiale). În timp, au mai apărut în gimnastica românească și alte gimnaste care au uimit lumea, sportive care au obținut succese apropiate de ale Nadiei. Amintim aici pe Teodora Ungureanu, Ecaterina Szabo, Maria Olaru, Simona Păucă, Aurelia Dobre, Cătălina Ponor, Lavinia Milosovici, Daniela Silivaș, Andreea Răducan și altele, parte dintre ele fiind antrenate și de roșioreanul nostru Florian Ștefănescu. Mai putem aminti aici și pe gimnaștii Dan Grecu, Marius Urzică și Marian Drăgulescu. Ani în șir, gimnastica românească a fost în fruntea gimnasticii mondiale. Trist e că, în ultimul timp, această ramură sportivă a alunecat pe tobogan în jos. Dar nu numai în gimnastică am fost în primele rânduri, în vârful performanței. Avem și alte ramuri sportive în care sportivii noștri au dominat elita mondială. Personal, consider că sportul de performanță a făcut ca România să fie mai bine cunoscută-n lume decât au făcut-o diplomații de carieră (scuze, domnilor Ddiplomați!). Mai degrabă te întreabă un străin dacă ești din România când aude de Nadia Comăneci, de Ilie Năstase, de Simona Halep sau de Gică Hagi decât de oricare alt diplomat al României. Să-i apreciem pe acești sportivi așa cum se cuvine!

Ilie Năstase, născut în 19 iulie 1946, în București, a fost o legendă a tenisului mondial, unul dintre cei mai importanți jucători români de tenis de câmp ai anilor 70, fiind primul nr.1 mondial din istoria ATP, numărul unu mondial în anii 1972 și 1973, prin stilul său de joc influențând evoluția tenisului, fiind totodată cel mai mare jucător român de tenis de câmp din toate timpurile și unul dintre cei mai iubiți jucători de tenis. A fost un superstar al vremurilor sale. A câștigat turnee de Grand Slam la simplu: US Open, în 1972, contra lui Arthur Ashe și Roland Gaross, în 1973, contra lui Nicola Pilici, apoi la dublu, de trei ori, odată împreună cu alt mare tenisman, conaționalul său și al nostru – Ion Țiriac - Roland Gaross-ul – în finala din 1970 împotriva cuplului american Arthur Ashe-Charles Pasarell, apoi, în 1973, Wimbledonul împreună cu Jimmy Connors contra perechii John Cooper-Neale Fraser, dar și US Open, în 1975, având coechipier tot pe prietenul său - Jimmy Connors, contra cuplului Tom Okker-Marty Riessen. A triumfat și în finalele de dublu mixt în echipă cu americanca Rosemary Casals contra perechilor Olga Morozova-Alexandr Metreveli, în 1970, și a perechii Evonne Goolagong-Gawley Kim Warwik, în 1978. A fost de mai multe ori finalist la simplu sau la dublu în diferite turnee. A jucat timp de 18 ani în echipa de Cupa Davis a României (146 meciuri, 109 victorii) alături de excelentul său coechipier Ion Țiriac, disputând trei finale, din păcate toate pierdute în fața echipei SUA. A câștigat de patru ori Marele Premiu al F.I.T., retrăgându-se din cariera de profesionist în octombrie 1985, la vârsta de 39 de ani.

Și ne-am remarcat în lumea tenisului de câmp nu doar în domeniul masculin, ci și în cel feminin. Amintim aici doar performanțele **Simonei Halep,** cea care s-a clasat de două ori pe locul întâi mondial la simplu între 2017 și 2019 pentru un total de 64 de săptămâni. Tot ea a câștigat două titluri de Grand Slam la simplu: Roland Gaross - în 2018 și Wimbledon - în 2019. A câștigat Roland Gaross și la juniori, fiind nr.1 mondial și la această categorie de vârstă.

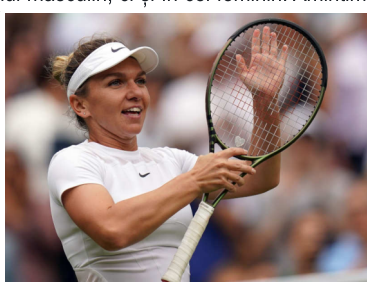

Și nu vom părăsi domeniul sportului fără a aminti de un alt mare campion, **Johnny Weissmüller**, născut în România (2 iunie 1904), în cartierul Freidorf din Timișoara (pe atunci făcea parte din Imperiul Austro-Ungar), fost înotător, jucător de polo și actor, realizator de performanțe după ce a emigrat cu familia în SUA. A ajuns de cinci ori campion olimpic la înot, la Jocurile Olimpice din 1924 și 1928, fiind deținător a 67 de titluri mondiale și a 52 de titluri naționale. A devenit celebru în întreaga lume după ce s-a retras din înot, prin seria de 12 filme de lung metraj în care, între 1932 și 1948, a interpretat rolul „Tarzan”, celebrul său strigăt salvându-i chiar viața într-un moment când se afla în Cuba, înconjurat de un grup de revoluționari înarmați, care recunoscându-i strigătul au fost încântați și l-au escortat într-o zonă sigură.

Și nu-l putem trece cu vederea pe hanbalistul **Gheorghe Gruia** (1940-2015), cel care a fost desemnat de Federația Internațională de Handbal, în 1992, ca fiind cel mai mare handbalist al tuturor timpurilor. A cucerit titlul mondial cu naționala României de două ori: la ediția din 1964 - din Cehoslovacia și la cea din 1970 - din Franța. A fost unul dintre cei mai mari sportivi ai României, a practicat atletismul, voleiul și handbalul, fiind campion la juniori la aruncarea suliței și triplu salt, iar la vârsta de 21 de ani era legitimat în prima ligă la volei. A ales, în final, handbalul la clubul sportiv Steaua, unde între 1963-1973 a fost de opt ori campion național – de șapte ori consecutiv. În 1972, la Munchen, la Jocurile Olimpice de vară, a câștigat medalia de bronz cu echipa și titlul de golgheter cu 37 de goluri înscrise. În anul 1978, la cinci ani de la retragere, a fost trimis în Mexic (la cererea acestora) contribuind decisiv la dezvoltarea handbalului în această țară.

Și am mai putea vorbi la acest capitol al sportului despre **Gică Hagi** care a dus naționala de fotbal a României până în sferturile de finală ale Campionatului Mondial (SUA - 1994) sau despre **David Popovici,** multiplu campion la înot. Și nu în ultimul rând despre legendarul **Ivan Patzaichin**, cel care a intrat în istoria Olimpismului drept „campionul cu pagaia ruptă”, nume de rezonanță mondială, cel căruia, în 1990, președintele CIO i-a conferit Ordinul Olimpic de Argint, iar în anul 2000 a primit Ordinul Național „Serviciul Credincios”. Este pe locul trei all-time în România într-un clasament pe medalii la Jocurile Olimpice după Nadia Comăneci (9 medalii) și după Elisabeta Lipă (8 medalii), cu 22 de medalii (9 de aur) la Campionate Mondiale, prezent la 10 ediții ale Jocurilor Olimpice etc.

Prof. **Ion SCARLAT**
Sursa și foto: Internet

Vârsta e doar un număr...

- continuare din pag. 1

Vasile și Alexandra, Tîrniceanu Emilian și Olimpia, Târniceanu Valeriu și Adela, Toma Mircea și Olimpia, Turlei Iordan și Mariana, Toca Oprea și Valeria, Udma Vasile și Vasilica, Vasile Nicolae și Florina, Vatamaniuc Iulian și Maria, Voicu Marin și Elena, Voiculescu Mihai și Marioara, iar doamna Coman Marta, căreia îi urăm viață lungă cu sănătate, a împlinit venerabila vârstă de 100 de ani.

Se spune că flacăra iubirii se mai domolește cu vremea, lăsând loc altor sentimente la fel de puternice: încredere, devotament, respect... Să scrieți împreună, cu iubire și înțelepciune, multe file din cartea vieții, inspirându-ne pe noi, cei mai tineri, să avem răbdarea, delicatețea și puterea dumneavoastră de a trece prin toate încercările cu fruntea sus, ieșind de fiecare dată învingători.

Vă dorim să parcurgeți împreună un drum cât mai lung pe cărările vieții, cu îndemnul că, indiferent de vârstă, sufletul trebuie păstrat întotdeauna tânăr. Să te bucuri de fiecare clipă oferită de viață, trăită alături de dragostea și prezența celor dragi, este darul cel mai de preț.

La mulți ani tuturor!

Adolescentul de azi

O poveste printre alte mii

Dacă luna trecută scriam păreri și speranțe cu privire la începutul facultății, acum scriu din punctul de vedere al unui student ce a reușit să treacă de prima săptămână de facultate. Este greu? Da, extrem de greu. M-am mutat. Prietenii mei vechi și buni sunt la distanță. Familia este în alt oraș. Profesorii și școala pe care o urmez sunt complet diferite față de ce știam. Nu mi-e ușor, dar încerc să îmi păstrez entuziasmul, pentru că este vorba de evoluție și o nouă etapă a vieții. Trebuie să mă obișnuiesc.

În fiecare zi ajung la metrou sau în vreun autobuz și mă minunez de câte suflete văd. E ceva ce mi se pare aproape ireal și a devenit deja un gând de rutină de fiecare dată când ajung în aceste locuri. Ființe diferite cu povești de viață dramatice, triste sau ciudate... Mă uit în jos ca să fiu atentă pe unde calc și observ atâtea tălpi. Închid ochii o milisecundă și fac abstracție de orice alt sunet: aud mii de pași. Îmi deschid ochii și mă uit în jur: câte stiluri vestimentare. Sunt atâtea și atâtea mici detalii care ne fac din simple persoane – adevărate ființe unice. Nu există doi oameni la fel. Rămân uluită de fiecare dată și nu cred că mă voi fi plictisi niciodată din a analiza oamenii din jurul meu. Sunt prea curioasă în a afla ceea ce este dincolo de „măștile” pe care le purtăm, dincolo de aparențe.

În altă ordine de idei, 1 octombrie nu a fost doar data la care am pășit pe această nouă treaptă, ci și cea la care s-a sărbătorit *Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice*. Această dată a fost stabilită la 14 decembrie 1990 de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite (ONU). Astfel, s-a dorit creșterea nivelului de conștientizare și de empatie cu privire la calitatea vieții persoanelor de vârsta a treia. Știți cât de înțelepți sunt vârstnicii și ce influență mare ar trebui, cel puțin, să aibă asupra noastră? Generația Z nu este complet diferită de celelalte, așa că ascultați-vă bunicii și bucurați-vă de ei!

Cu toate acestea, așa cum am scris și data trecută, *„universul funcționează mereu, lucrurile își urmează cursul firesc și doar noi, oamenii, suntem cei care continuăm să ne schimbăm*”. În acest sens, m-am îndrăgostit din nou. Este ceva complet normal la vârsta mea, da, dar sufăr. Nu mereu socoteala de acasă se potrivește cu cea din târg. Altfel spus, nu întotdeauna persoana pe care noi o credem potrivită pentru noi este pe aceeași lungime de undă cu noi... Am crezut că acum va fi ce trebuie. Am crezut că mi-am găsit fericirea pentru totdeauna. Dar doar m-am înșelat... din nou. Gânduri, trăiri și emoții... atenționări primite cândva de la mamaia...

A început totul ca un basm, cum poate începe toate poveștile de dragoste. L-am iubit din prima clipă în care m-a privit. L-am iubit necondiționat și am tras întotdeauna pentru noi. Îi iubeam privirea sclipitoare, ochii aceia care mă priveau curios și îndrăgostit. Eram ca doi copii... la început. Dar oamenii cunosc alți oameni cu un motiv: avem lecții de învățat. Nu toți vrem aceleași lucruri în același timp. Și poate că iubirea nu este suficientă mereu sau poate vă folosiți unul pe altul sub diferite pretexte. Să fii pansament doare al naibii de tare. Să simți că te-a folosit e și mai rău. Și cel mai tare rănește faptul că nici nu știi dacă a fost adevărat. Contează doar cum te-a făcut să te simți. În fine… lucruri despre dragoste sunt de învățat la tot pasul. Sper că, poate, data viitoare voi fi mai precaută. Deși, să fim serioși, cum poți fi precaut când la mijloc sunt sentimente atât de pure și sincere? Nu poți!

E ciudat, știți? E ciudat, deoarece tineri ca mine trecem prin atâtea schimbări la vârste atât de fragede și multe ne distrug, însă avem obligația de a ne găsi o putere ascunsă în noi pentru a ne ridica de fiecare dată. Și mai e ciudat și că trăim fiecare o poveste proprie înconjurați de atâtea alte sute, încercând să ne înțelegem unii pe alții... încercând să devenim cea mai bună versiune a noastră, să fim fericiți.

Bianca TUTUNARU
studentă la Scoala Națională de Studii Politice și Administrative, Facultatea de Comunicare și Relații Publice

Cofinanțat de Uniunea Europeană

REGIO SUD-MUNTENIA 2021-2027

Data 09. 10. 2024, Roșiori de Vede

Anunț de presă demarare proiect

Denumirea beneficiarului: UAT Municipiul Roșiori de Vede

Titlul proiectului: Durabilitate.Eficiență.Sănătate. – Reabilitarea termică a Spitalului Caritas din municipiul Roșiori de Vede

Programul Regional Sud-Muntenia 2021 – 2027

Prioritatea P2 – O regiune cu orașe prietenoase cu mediul

Cod SMIS: 328750

Localizare (Județ, Localitate): Județul Teleorman, Municipiul Roșiori de Vede, str. Carpați, nr. 33

Obiectiv general al proiectului este îmbunătățirea calității infrastructurii medicale, prin creșterea eficienței energetice la corpurile A, B, C, D, D' și SB ale spitalului municipal Caritas, prin punerea la dispoziția populației a unei infrastructurii moderne și prietenoase cu mediul înconjurător, prin utilizarea surselor regenerabile de energie. Obiectivul general al proiectului se încadrează în prioritatea de investiţii 3.1 „Sprijinirea eficienței energetice, a gestionării inteligente a energiei și a utilizării energiei din surse regenerabile în infrastructurile publice, inclusiv în clădirile publice, și în sectorul locuințelor” și obiectivul specific al Axei prioritare 3, respectiv „Creșterea eficienței energetice în clădirile rezidențiale, clădirile publice și sistemele de iluminat public, îndeosebi a celor care înregistrează consumuri energetice mari”. Atingerea tuturor obiectivelor specifice vor asigura atingerea obiectivului general al proiectului. Proiectul face parte din masurile pe care le are în vedere Municipiul Rosiorii de Vede pentru dezvoltarea durabila, activităţile sale fiind parte dintr-un program mai amplu de reabilitare a tuturor instituţiilor publice din municipiu, așa cum reiese și din Planul pentru Dezvoltare Durabilă și Climă.

Obiective specifice:

OS1. Creșterea consumului anual de energie finală din surse regenerabile cu 19,21% din consumul total.

OS2. Reducerea consumului anual specific de energie primară din surse neregenerabile, de la 314,66 kWh/m2/an, la 135,25 kWh/m2/an.

OS3. Diminuarea emisiei de CO2 a clădirii de la 67,68 kgCO2/m2an la 35,65 kgCO2/m2an.

Scopul proiectului și realizările preconizate sau efective ale acestuia:

Rezultate așteptate:

R1: Consum anual specific de energie primară (din surse neregenerabile) (kWh/m2/an) total, din care: pentru încălzire /racire: val. început implementare: 198,83; val. final implementare: 81,64 Consum anual de energie primară din surse regenerabile (kWh/an) total: val. început implementare: 0; val. final implementare: 328537,21; Consumul anual de energie primară din surse regenerabile (kWh/an) total, din care: pentru încalzire/racire: val. început implementare: 0; val. final implement: 47720,59; pt. preparare apă caldă: val. început implement: 0; val. final implementare: 261366,65; electric: val. început implement: 0; val.final implement:19449,9

R2: Consum anual specific de energie primară (din surse neregenerabile) (kWh/m2/an) total: val. început implementare: 314,66; val. final implementare:135,25.

R3: Consum anual de energie finală în cladirea publică (din surse neregenerabile) (tep): val. început implementare:244,84 tep/an; val. final implementare:105,2 tep/an.

R4: Consum anual de energie primară (kWh/an): val. început implementare: 3400189.62; val. final implementare: 1790088,33.

R5: Nivel anual specific al gazelor cu efect de seră (echivalent tone de Co2): val. început implementare: 0,06768; val. final implementare: 0,03565.

R6: Înregistrarea unei emisii de CO2 a cladirii de 35,65 kgco2/m2an.

R7: Înregistrarea unui consum anual specific de energie primară din surse neregenerabile de 135,25 kWh/m2/an, realizat ca urmare a lucrărilor de reabilitare termică a clădirii, a sistemului de încalzire și a sistemului de furnizare a apei calde de consum.

R8: Creșterea consumului anual de energie finală din surse regenerabile cu un procent de 18,35% ca urmare a instalării unui sistem de panouri. Astfel se vor realiza reduceri de energie de 19,21% din consumul total.

Prezentul proiect, a început implementarea, după semnarea contractului de finanțare 4877/12.11.2019, în cadrul etapei I a proiectului, desfășurate în cadrul „POR 2014-2020”, Axa prioritară 3 - „Sprijinirea tranziției către o economie cu emisii scăzute de carbon”, Prioritatea de investiții 3.1 – „Sprijinirea eficienței energetice, a gestionării inteligente a energiei și a utilizării energiei din surse regenerabile în infrastructurile publice, inclusiv în clădirile publice, și în sectorul locuințelor.”, Operațiunea B – „Clădiri publice”, „Obiectiv Specific - „Creșterea eficienței energetice în clădirile rezidențiale, clădirile publice și sistemele de iluminat public, îndeosebi a celor care înregistrează consumuri energetice mari”, proiectul fiind în ce-a de-a doua etapă desfășurată în cadrul Programului Regional Sud-Muntenia.

În etapa II a proiectului, se au în vedere următoarele activități: „Realizarea investiției de bază - continuarea lucrărilor de execuție”, „Livrarea și instalarea dotărilor”, „Plata comisioanelor, cotelor și taxelor”, „Monitorizarea investiției de bază, Certificarea performanței energetice a clădirii”, „Monitorizarea proiectului”, „Informarea și publicitatea proiectului”, „Auditul proiectului” și „Darea în exploatare a obiectivelor de investiție”.

La finalul implementării proiectului, se va urmării finalizarea și darea în exploatare a obiectivului de investitii, dar și atingerea tuturor rezultatelor, indicatorilor și obiectivelor asumate prin proiect. Prin implementarea proiectului , se va realiza reabilitarea termica a cladirii spitalului municipal Caritas aflate pe str. Carpati, nr.33, Municipiul Rosiorii de Vede, jud. Teleorman, obtinându-se condiții de eficiență energetică apropiate celor existente în standardele europene. Astfel, beneficiarii care se vor bucura de rezultatele proiectului, vor fi atât categorii directe, cât și indirecte. Beneficiari direcți: - aproximativ 325 de peroane, reprezentând personalul și cadrele medicale care activează în cadrul spitalului. Aceștia au fost consultați de către solicitant, UAT Municipiul Roșiori de Vede cu privire la oportunitatea acestui program de finanțare, aducându-și aportul în etapa de elaborare a proiectului - aproximativ 100 de persoane/zi care tranzitează spitalul/policlinica - aproximativ 32.339 persoane, reprezentând locuitorii municipiului Roșiori de Vede și aproximativ 17.351 locuitori din zonele rurale adiacente, în conformitate cu datele de pe site-ul http://www.insse.ro. Aceștia au fost implicați de către solicitant, UAT Municipiul Roșiori de Vede în conceperea prioiectului, sub forma de principali beneficiari ai proiectului - administrația publică locală, și anume UAT Municipiul Roșiori de Vede. Având statutul de solicitant, UAT Municipiul Roșiori de Vede a contribuit și va contribui la procesul de concepere/dezvoltare și implementare a proiectului, prin elaborarea și cofinanțarea acestuia.

Stadiul de execuție al lucrărilor la momentul publicării prezentului anunț este de 96,23%.

Data de începere: 30 August 2024
Data de finalizare : 31 Decembrie 2024
Buget total : 239.810,20 EURO;
Buget UE : 153.725,75 EURO;
Buget național : 1.388.195,69 EURO;
Buget beneficiar -cofinanțare: 20.392,19 EURO;
-cheltuieli neeligibile: 82.947,19 EURO.
Date de contact: *adresa web*: www.primariarosioriidevede.ro,
adresa e-mail: postmaster@primariarosioriidevede.ro,
telefon: 0247.466.250.

Colegiul Național „Anastasescu” - un exemplu de succes în educația europeană prin programul Erasmus+

- interviu cu prof. dr. Șerban Răceanu, directorul Colegiului Național „Anastasescu”

Beneficiar al acreditării Erasmus+ nr. 2022-1-RO01-KA120-SCH-000103661 pentru domeniul Educației Școlare în perioada 2021-2027, Colegiul Național „Anastasescu” a derulat în anul școlar 2023-2024, în cadrul proiectului nr. 2023-1-RO01-KA121-SCH-000133525, o serie de activități menite să dezvolte competențele digitale, să sensibilizeze asupra protecției mediului și să promoveze interculturalitatea în rândul elevilor și profesorilor săi.

Care sunt beneficiile participării Colegiului Național „Anastasescu” în programul Erasmus+ pentru cadrele didactice?

„Colegiul Național "Anastasescu" continuă să inspire și să promoveze educația de calitate prin implicarea sa activă în programul Erasmus+. Unul dintre obiectivele principale ale programului Erasmus+ la Colegiul Național „Anastasescu” este

dezvoltarea profesională continuă a profesorilor. În anul școlar 2023-2024, opt cadre didactice au participat la cursuri de formare organizate în Paris, Franța(aprilie 2024) și Istanbul, Turcia (februarie 2024)- ”ICT and Game-Based Learning Integrated course” și “ICT based classes” Aceste experiențe le-au oferit oportunitatea de a învăța noi metode de predare, de a colabora cu colegi din alte sisteme educaționale și de a-și dezvolta competențele digitale, astfel încât să răspundă mai bine nevoilor elevilor din generația actuală.

Ce mobilități internaționale au fost facilitate de Colegiul Național „Anastasescu” în cadrul programului Erasmus+ pentru elevi în anul 2024?

În cadrul programului Erasmus+, Colegiul Național „Anastasescu” a facilitat participarea a 16 elevi în două mobilități internaționale, una în Loulé, Portugalia în luna aprilie 2024 și

cealaltă la Silema, Malta în luna mai 2024. Aceste mobilități au oferit tinerilor oportunitatea de a experimenta un mediu educațional diferit, de a-și îmbunătăți abilitățile de comunicare într-o limbă străină și de a se familiariza cu diferite culturi. În plus, elevii au avut acces la cursuri și activități legate de educația digitală și protecția mediului, teme centrale în proiectele desfășurate.

Care au fost principalele teme abordate în cadrul programului Erasmus+ din acest an?

Programul Erasmus+ din acest an a avut un accent deosebit pe educația digitală. Profesorii și elevii au participat la ateliere și cursuri care au abordat subiecte precum utilizarea tehnologiilor moderne în procesul de învățare și importanța securității cibernetice.

Pe lângă educația digitală, activitățile Erasmus+ au promovat și protecția mediului. Participanții au fost implicați în ateliere și proiecte care au abordat subiecte precum reducerea amprentei de carbon, reciclarea și utilizarea sustenabilă a resurselor naturale. În același timp, interculturalitatea a fost un alt pilon important al acestui program, elevii având ocazia să interacționeze cu tineri din alte țări, să înțeleagă și să aprecieze diversitatea culturală.

Cum contribuie activitățile desfășurate în cadrul programului Erasmus+ la formarea unor cetățeni activi și responsabili în rândul elevilor de la Colegiul Național „Anastasescu”?

Prin activitățile desfășurate în cadrul programului Erasmus+, Colegiul Național „Anastasescu” demonstrează angajamentul său pentru educația de calitate și deschiderea către noi perspective educaționale. Aceste inițiative nu doar că sprijină dezvoltarea competențelor profesorilor și elevilor, dar contribuie și la formarea unor cetățeni activi, responsabili și pregătiți pentru provocările unui mediu globalizat.

Gabriel ARGEȘEANU

Pliculețul cu pelin

Păreri

O adolescentă intră în cabinetul de stomatologie. O bătrînă în sala de așteptare i se adresa alteia cu vădită invidie: „O vezi și pe asta? Se dă importantă că are gura plină de dinți!”

*

Am ratat pelerinajul de anul acesta la celebrele moaște din Iași. Bine, l-am ratat de fiecare dată, dar parcă acum mă roade puțin invidia cînd am aflat că se dau și plăcinte poale-n brîu.

*

Aproape că nu e persoană cu care mă întîlnesc pe stradă să nu-și dea cu părerea despre decizia CCR cu privire la candidatura doamnei Șoșoacă. Personal, nu pot să-mi dau cu presupusul pînă nu citesc motivarea aia de 30 pagini. Dacă voi catadicsi vreodată s-o fac, la lenea mea. Un amic, de exemplu, mi-a spus că-i este lene să citească și rubrica asta, *Pliculețul*.

*

Acum, în plină campanie (pre)electorală, îmi permit să vă recomand trei cărți: 1. *Homo Videns (Imbecilizarea prin televiziune și post-gândirea)* de Giovani Sartori, 2. *Știrile, Manualul utilizatorului* de Alain de Botton, 3. *Legile fundamentale ale imbecilității umane* de Carlo M. Cipolla.

Liviu NANU

Povestiri din parcare

Povestea fotografiei (I)

Vasile fu acela care remarcă nepotrivirea dintre maşină şi şoferiţă şi îi făcu un semn discret şefului său nemijlocit. Într-adevăr, nu te-ai fi aşteptat ca o doamnă destul de tânără şi foarte elegantă să se plimbe pe autostradă la volanul unei mici dube Kangoo.

Şoferiţa îşi privi, cu drag, maşina, băgă un deget în gură după care sterse o pată, numai de ea văzută, de pe geamul uşii din dreapta, după care se îndreptă, în pas vioi, spre „Femei”, privind, distrată, în toate direcţiile. Se opri brusc, îşi pipăi, o clipă, buzunarele la pantaloni, probabil că nu găsi ce căuta, că se întoarse în grabă la maşina vernil. Deschise uşile din spate, se scufundă în dubiţă şi reapăru, ridicând, satisfăcută, o cameră de fotografiat cu obiectiv scurt, apoi se grăbi la stratul de flori de lângă grupul sanitar şi trase câteva cadre. Apoi verifică pe display capturile, puse camera pe măsuţa rotundă, din beton şi se îndreptă, în pas şi mai vioi, spre „Femei”.

Deşi nu mai era nici o maşină în parcare, nea Mureşan îşi asumă paza şi apărarea camerei abandonate pe masă. Părea un aparat scump, profesional, ar fi fost păcat să se înscrie ca eveniment deosebit în raportul de activitate al şefului de parcare.

Când ieşi, şoferiţa Renaultului îşi inspectă cu grijă ţinuta şi, uitând de camera lăsată pe masă, porni către maşină.

Nea Mureşan salvă situaţia.

– Doamnă, sărut mâna, să nu vă uitaţi camera aici!

Mirată, femeia se întoarse.

– Care cameră? Aoleu, numărul 6! Vai de mine, ce zăpăcită sunt! Mulţumesc, nene!

– Mureşan, sunt de aici, de la parcare. Am văzut când aţi pus aparatul aici şi m-am gândit…

– Merci, nene Mureşan, ce mă făceam eu fără numărul 6, e cea mai bună cameră pentru close-ups. Of, of! Eu sunt Delia Năstase, îmi pare bine.

Pentru a-şi reveni din şoc, doamna se aşeză pe unul dintre scaunele de beton.

– Îmi permiteţi să vă servesc cu o cafea? atacă nea Mureşan, am un termos cu cafea fierbinte în birou.

– Nu, nu, mulţumesc, nu beau niciodată cafea, răspunse ea. Dar aveţi dreptate, am şi eu un termos cu ceai verde în maşină, staţi putin.

Delia reveni în câteva clipe de la Kangoo, cu un termos şi două pahare într-o mână, iar în cealaltă cu o cutie elegantă, din carton.

– Vă poftesc la fursecuri, sunt foarte bune, originale de la Casa Danciu, spuse ea, iar nea Mureşan nici măcar nu se gândi să refuze.

– Aşadar, în drum spre mare, încercă nea Mureşan să pornească discuţia.

– Dddaa… răspunse femeia, cu gura plină. Am trei zile libere şi merg la Constanţa, am o prietenă acolo, la o televiziune locală.

– A, acum înţeleg eu de ce aveţi aparatul ăsta profesional… sunteţi ziaristă.

– Nene, nu mai sunt, dar am fost, până acum câţiva ani. Am lucrat ca reporter corespondent la o revistă, şi umblând mereu cu colegii ăştia fotografi prin ţară, în căutare de evenimente, am

învăţat şi eu să fotografiez… apoi m-a prins microbul şi m-am axat numai pe fotografie.

– Tot la revistă?

– De fapt, nu, n-am mai vrut să ascult ordine. Am fost un fel de freelancer, paparazzo cum s-ar zice. Am trăit binişor din asta, dar nu aveam noroc să fiu mereu pe-acolo când se întâmpla câte ceva. Ăăă… şi uneori era şi periculos.

– Păi cum aşa?

– Păi... dacă era ceva nenorocire care trebuie filmată sau transmisă live? Inundaţii, explozii, ca aia de la Mihăileşti, de-astea?

– Da, nu m-am gândit…

– Păi vezi? Aşa că am pus mâna şi am învăţat şi mai bine meseria de fotograf şi acum trăiesc făcând poze.

(va urma)

Prof. **Mihai-Athanasie PETRESCU**
Foto: **Aurel BUCUR**

Lansare de carte

Toamnă cu... poezie

- continuare din pag. 1

reunește poezii scrise de-a lungul anilor de Cornel Basarabescu, inclusiv poezia „Pasărea”, cu care a debutat în primul an de studenție, în revista „Amfiteatru”,

în iunie 1967.

La eveniment, au participat scriitori, poeți, istorici și critici literari, publiciști și ziariști, alți colaboratori ai instituțiilor de cultură roșiorene, dar și un grup de elevi de la Colegiul Național „Anastasescu”, îndrumați de prof. Daniela Cismaru.

Prima mea oră de istorie

- continuare din pag. 1

istorice și de a înțelege anumite concepte, fapte și evenimente istorice prin intermediul unor activități antrenante și interactive.

La acest program, au participat elevi de la Școala Gimnazială „Zaharia Stancu”, însoțiți de profesoarele Ancuța Cârnaru și Rădița Bucică, de la Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” alături de profesoarele Ștefania Popescu și Angelica Dinu, Școala Gimnazială „Alexandru Depărățeanu”, profesor Claudia Stancu Barbu și de la Școlile Gimnaziale Drăcșani, Mălădăeni, Plosca și Stejaru, împreună cu profesoarele Flori Fieraru, Agapia Dinu, Florina Ungureanu și Liliana Diniță.

Puși în contact direct cu izvoarele istorice, elevii au devenit curioși, au început să formuleze întrebări, să devină creativi, făcând unele analogii între evenimentele istorice.

Astfel, datorită cunoștințelor dobândite într-o formă accesibilă vârstei lor, copiii vor începe să îndrăgească istoria.

Să mai citim puțin!

Liturghii în bibliotecă

Lirica lui Costache Conachi (II)

Lirica lui Costache Conachi, scrisă în marea ei majoritate în intervalul 1800-1830, este de factură ocazională, oscilând între sacru și profan, între senzualism și sentimentalism.

Multe dintre versuri alcătuiesc acrostihuri, dându-ne seama despre o suită întreagă de domnițe cărora aedul nostru le declară înfocat dragostea: Casandra, Anica, Elena, Lucsandra, Marioara. Iată o mostră lirică în acest sens: „**M**inune lumii tu ești,/ Căci, când cați, inimi rănești,/ **A**vând dar de sus să poți/ Și de la moarte să scoți./ **R**ob îți sânt și voi să-ți fiu,/ Căci iubindu-te sunt viu,/ **I**ar a m-avea depărtat/ Zi că mă ai și-ngropat./ **O**rice vrei până să și mori/ Pentru-a tău singur amori,/ **A**m hotărât să primăsc/ Numai ca să te iubăsc./ **R**ăbdare nu pot să fac/ După boala care zac,/ **A**vând înfiptă în piept/ Săgeata de când aștept.”[1]

Dacă pentru Nichita Stănescu, poetul era ca și soldatul, pentru Costache Conachi, „amoriul” este ca și oștașii. Iată cum sună incipitul acestei simpatice alegorii a amorului: „Amoriul, ca și ostașii,/ Să-narmează, să pornește,/ Dar nu rănește vrăjmașii, / Ce pre cei care-i iubește.”[2]

Tânguielile specifice liricii trubadurești sunt reperabile în poezii precum *Tânguirile*, *Deznădăjduirea* sau *Tu numai supt cer ești una*.

Alteori, poetul face pe lupul moralist ca în șfichiuitoarea *Pentru ce îți ungi, femeie, fața?*, care merită citată integral pentru atitudinea sa față de femeile superficiale: „Pentru ce îți ungi, femeie, fața cu atâta ghileală/ Și îți muruiești obrazul cu băcan și cu văpsală?/ Și de ce t-încingi grumazul cu petre strălucitoare/ Și îți umezăști zulufii cu ape mirositoare?/ Mai bine-ai purta de grijă să câștigi acele daruri/ cu care să faci podoabă la a sufletului haruri./ Dacă vrei să te iubască bărbatul tău cu credință/ Și de voiești înțălepții să-ți caute cu umilință,/ Uită-te de vezi pe mere ce roșală strălucește/ Și trandafirii pe carii nici zugrav nu-nchipuiește / Fireas-au silit a face acea vie zugrăvală/ Ș-a lor dulce frumusățâ vesălește, iar nu-nșală./ Lasă, dar, fățărnicia ș-a obrazului schimbare,/ Căci frumusața firească robește pre om mai tare.”[3]

Poetul ne arată că dragostea trebuie să se reazăme pe o prietenie adevărată, ca în catrenul următor: „Vrei să știi cu-ncredințare/ Dragostea cât cuprins are?/ Fă, omule muritor, din prietesug amor.”[4] sau în poezia *Amoriul din prietesug*.

Însă, capodopera poetică a lui Costache Conachi este, fără niciun echivoc, *Scrisoare către Zulnia*, în care boierul îi jură Zulniei (Smarandei Negri), cu un patetism înfiorător, dragoste și fidelitate eternă: „De mai ai zare de viață, unde vei fi azvârlită,/ Zî citind astă scrisoare, în lacrimi și plâns urzită:/ ‹‹Am o inimă în lume care știu că mă iubește/ Și acum, în depărtare, pentru mine să bocește.››/ Ars am fost de-a ta iubire, ah, cât te-am iubit de tare,/ Dar această despărțâre m-au aprins cu foc mai mare./ Giurământ îți fac din suflet că și ceriul și pământul,/ De s-or strămuta, Zulnio, eu nu mi-oi schimba cuvântul/ De-a te iubi până la moarte, de-a nu avea supt soare/ Altă stea de proslăvire, alt luceafăr de-nchinare./ Dar ce folos, vai de mine, că n-am nicio mângâiere,/ Petrecerea mi-i în lacrimi, în suspinuri și durere,/ Aș vrea să mor, dar și moartea ce poate fi pentru mine,/ Când, perzând a mea viață, perd mai mult, te perd pe tine.”[5] Despre această poemă scrisă în versuri de 16 silabe, criticul Paul Cornea afirmă următoarele:

„*Scrisoarea către Zulnia* este o heroidă, poezie în care eroul își arată sentimentele pentru iubita sa îndepărtată. Descoperitorul acestui lirism al dragostei exasperate e Ovidiu, însă genul s-a bucurat de circulație în Italia secolului al XVI-lea, în Franța secolului al XVII-lea și a dobândit o mare răspândire în secolul al XVIII-lea grație englezului Pope. Conachi, care luase cunoștință de Pope prin intermediul traducerii franțuzești a lui Colardeau sau a lui Delille, a transpus în românește faimoasa *Cercare de voroavă asupra omului* (*Essay on man*) a celui dintâi și heroida sa *Eloiza către Abeliard*. *Scrisoarea către Zulnia* folosește modelul străin, dar comunică o experiență proprie: într-o confesiune lungă, alcătuită cu libertăți de compoziție, parcă în voința de a sugera capricioasa intervenție de planuri a amintirii, Conachi evocă momentul declarației de dragoste pentru Zulnia și clipele de amar și restriște ale despărțirii. Niciodată versurile sale n-au fost încărcate de mai mult adevăr omenesc și disecția sentimentului erotic n-a operat mai în adâncime. În special, scriitorul excelează în notarea stărilor de tensiune, a combustiei sufletești, a ravagiilor pricinuite de iubire...”[6]

În concluzie, Costache Conachi ni se relevă/ relevă drept poetul cântecelor de lume, îndrăgostit iremediabil de Zulnia sa ca Petrarca de Laura sau Dante de Beatrice, opera sa lirică fiind expresia fidelă a idealurilor societății românești aflată în continuă devenire.

REFERINȚE CRITICE:

1. ***, *Primii noștri poeți*, antologie, prefață de Nicolae Manolescu, București, Editura Tineretului, 1964, p. 125
2. ibidem, p. 134
3. ibidem, pp. 126-127
4. ibidem, p. 131
5. ***, *Poezia română clasică*, vol. I: *De la Dosoftei la Octavian Goga*, ediție îngrijită de Al. Piru și Ioan Șerb și Cuvânt înainte de Al. Piru, București, Editura Minerva, 1970, colecția „Biblioteca pentru Toți”, p. 119
6. Cornea, Paul, *Studii de literatură română modernă*, București, Editura pentru Literatură, 1962, p. 94

Prof. **Cristian Gabriel MORARU**
Foto: sursa Internet

Lecturi în lumină

Constantin T. Ciubotaru, *Memorii aproape oblice*

Constantin T. Ciubotaru, autor a peste douăzeci şi cinci de cărţi, membru al Uniunii Scriitorilor din România, ne surprinde plăcut, încă o dată, cu o carte de memorii afective, de peste patru sute de pagini, carte apărută la Editura Grinta, din Cluj-Napoca,în 2018, Colecţia „eCreator”, coordonată de talentatul poet Ioan Romeo Roşiianu.

Memorii aproape oblice, aşa cum arată şi titlul, pare o *cronică memorialistică* vastă, scriitorul inserând, pe lângă pagini evocatoare despre locurile, vremurile şi oamenii copilăriei sale (cu toată cohorta de amintiri mai mult sau mai puţin fericite) şi o gamă largă de portrete contemporane, figuri reprezentative din lumea satului bucovinean, profesori şi colegi de facultate, colegi de catedră de prin şcolile unde autorul a predat limba şi literatura română, oameni de cultură, scriitori, artişti, personalităţi al căror destin s-a intersectat, pentru un timp, cu acela al autorului. Este demnă de apreciat afecţiunea cu care scriitorul aminteşte despre unii confraţi, alături de care a participat la diverse evenimente culturale de-a lungul anilor, şi care acum nu mai sunt.

Cronica, în sine, poate fi artă sau document. C.T. Ciubotaru face din ea artă, literatură, îi dă viaţă, o înnobilează artistic şi o învestmântă într-o filozofie proprie.

Cartea aceasta, ca aproape toate cărţile distinsului scriitor bucovinean, „rătăcit” în ţinuturile sudice şi trăitor de mai bine de o jumătate de veac ca teleormănean, stă sub semnul postmodernismului, ca formă, iar, ca şi conţinut, este o scriere autobiografică, accentele vizibile predominând în partea de început.

Jocul de cuvinte, pe care C.T. Ciubotaru îl cultivă în vorbirea cotidiană, predomină şi în scrierile Domniei sale, devenind o adevărată artă.

S-a susţinut frecvent de către cei care i-au comentat cărţile, de critica literară în general, că *umorul* este o caracteristică definitorie a prozatorului C.T. Ciubotaru. Hegel spunea că umorul adevărat este de neimaginat fără nesfârşita *bună dispoziţie*.Nu ştiu dacă pe scriitorul despre care vorbim îl stăpâneşte o astfel de stare sufletească, cert este că, de pe poziţia pe care s-a situat, C.T. Ciubotaru a urmărit eterna prostie umană de care a râs uneori în hohote, alteori, cu mult amar.

Relatând experienţe la persoana întâi, sau experienţe raportate la martori, avem sentimentul autenticităţii evenimentelor povestite. Întâlnim pasaje tulburătoare în care se vede că imaginaţia scriitorului este hrănită de evenimente trăite direct, în anumite perioade ale copilăriei şi ale adolescenţei. Alteori, observăm o breşă între durata normală şi timpul inaccesibil celorlalţi, timpul ascuns, criptic. Acolo se inserează o ţesătură de stări alunecoase, deşi tulburător de dramatice în esenţa lor, explicabile totuşi, având în vedere timpul real când s-au petrecut. Alteori, întâmplările se succed între zone de realitate (verificabile istoriceşte) şi aproximaţii, atenţia cititorului îndreptându-se spre nelămurit, spre o zonă ceţoasă.

Vorbind despre înaintaşii săi bucovineni, C.T. Ciubotaru creează portrete memorabile. Cel al tatălui său este, de departe, cel mai bine realizat şi cred că, în realizarea lui, scriitorul a pus multe caracteristici ale propriei identităţi: „Şi mai avea tatăl meu uluitorul dar de a pleca de la lucruri serioase, pe care le ducea în derizoriu, adică, mai pe româneşte, făcea băşcălie de tot şi de toate”.

Autorul realizează, în partea de început a cărţii, un adevărat tablou de epocă, de o tulburătoare frumuseţe, conferită de obiceiurile locului, de tradiţii, de portul popular caracteristic zonei. Nu lipsesc credinţele vechi, superstiţiile, descântecele şi vrăjile, blestemele, dar şi mijloacele de contracarare a acestora. Lumea aceasta veche este surprinsă în tot ce are ea mai special.

Partea a doua a *Memoriilor,* deşi nu se constituie ca un capitol separat, cuprinde o radiografie a fenomenului literar teleormănean, cu deschidere spre cel naţional şi, prin scriitorii din diaspora, pe care i-a cunoscut, spre cel universal.

Apariţia, după 1989, la Roşiorii de Vede, a ziarului „Drum”, serie nouă; constituirea Asociaţiei Culturale „Mileniul 3”; semnale editoriale; lansări de cărţi; schimburi de experienţă cu scriitorii din alte judeţe; drumurile scriitorilor roşioreni la târgurile de carte; evocarea personalităţii literare a unor autori teleormăneni... sunt evenimente culturale la care C.T. Ciubotaru a participat direct şi cărora le dă atenţia cuvenită, într-o carte de memorii, precum este aceasta despre care vorbim.

Ieşirile în spaţiul european, pentru a participa la lansarea cărţilor ce i-au fost traduse în alte limbi, întâlnirile cu oamenii de cultură din aceste ţări, participarea la festivalurile de literatură din ţara noastră... constituie fericite prilejuri de a cunoaşte oameni noi, despre care vorbeşte cu patos în paginile cărţii *Memorii aproape oblice*.

Cartea scriitorului C.T. Ciubotaru se citeşte cu multă plăcere, fiindcă autorul are darul de a-şi captiva cititorul. Se citeşte pe nerăsuflate, nu fiindcă are o acţiune continuu ascendentă, pe care o urmăreşti şi doreşti să afli ce se întâmplă până la final, ca în operele clasice, ci pentru că autorul trece repede de la o situaţie la alta inedită, interesantă, captivantă, ca apoi să revină, luând lucrurile de unde le lăsase, dar dintr-o altă perspectivă, totul într-o *dezordine ordonată*, caracteristică definitorie a stilului ciubotarian.

Dincolo de aspectul memorialistic, prin care facem cunoştinţă cu două lumi diferite, una aparţinând trecutului şi alta prezentului, cartea este o meditaţie profundă asupra condiţiei umane, o meditaţie asupra timpului care dăruieşte, dar şi răpeşte.

Personajul, narator şi autor, este un arhetip al condiţiei umane, un etalon axiologic, erou principal într-o poveste proprie de viaţă, pe care cu generozitate ne-o pune la dispoziţie, însoţită de un gând nerostit: „Luaţi aminte...!”

Prof. **Domniţa NEAGA**
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Meridiane critice

ROMÂNISM ȘI VERTICALITATE

În coliziune cu livrarea deliberată sau nu a unei imagini asupra țării noastre și a potențialului ostășesc, lucrarea *De la Marea Unire la România Mare* (Editura Contemporanul, 2020) de Alexandru Surdu are un pronunțat caracter polemic cu acei confrați necutezători, parțiali cu adevărul, denumiți „falșii istorici”, care au practicat abil deformarea corelată cu hiperbolizarea, ignorând meritele românilor și ale oamenilor politici providențiali, eludând (involuntar?) atrocitățile maghiarilor în Ardeal, partizanatul Franței, manevrele mareșalilor germani ostili statelor ocupate, aservite. O viziune neconformă cu vitejia românilor ce au umilit statul vecin mereu revendicând un alt curs al evenimentelor, nemenționând provinciile neafiliate de drept României, dar cu românimea majoritară, însă victima jocurilor de culise…

Istoricul de mai sus e un mare patriot și, de ce nu?, și un teist ce nu admite fetișizarea, camuflarea realității îndoliate, îndurerate… Revolta sa contra celor care au (de)scris altfel, temător trecutul, Primul Război Mondial, Unirea, se fundamentează pe mai multe serii de fapte concrete, reale minimalizate de specialiști, cum ar fi: 1) inițial, în 1916, Carol se situase de partea Puterilor Centrale (Austria, Ungaria, Germania); 2) populația civilă s-a implicat în momente cruciale – Șarja de la Prunaru, apărarea podului de la Târgu-Jiu; 3) bagatelizarea rolului Ecaterinei Teodoroiu; 4) aidoma publicistului Eminescu, este înfierată „neagra străinătate”, aducătoare de prejudicii; 5) unii comandanți germani denumiți metaforic „spărgătorul de fronturi”, „cap de mort” nu au fost chiar imbatabili, cum circulase legenda, ci de-a dreptul rușinați; 6) s-a trecut cam ușor peste agresivitatea Ungariei asupra transilvănenilor, la fel peste cucerirea Budapestei, la 4 august 1919, de către armata română și alungarea regimului politic de acolo.

Nihil sine Deo, considera academicianul brașovean ca mesaj subliminal, deoarece dictonul „Eu sunt Calea, Adevărul și lumina” funcționează de minune în ciuda reticenței unor liber-cugetători, pentru care ateismul ar putea fi un card la notorietate, mediatizare, în semn de actualizare a lui Nietzsche, ce aureolase omul drept stăpân unic al universului, sabotând autoritatea divină. Cele opt capitole – reprize de lectură agreabilă, cu inedit, revelație, curaj ideatic, oaze de expresivitate.

Primul, *Drumul eroilor patriei române,* constituie o replică la dezeroizarea trupelor militare române, spre a nu deranja blazonul vreunei superputeri, cu accentul pe argumente indubitabile, nedezvăluite marelui public. Capitolul următor, *Crucea de la Piscul Doamnei*, are ca preambul/ pretext crucea și semnificațiile ei religioase, reverberate pretutindeni și în toate veacurile, începând cu „blândul Nazarinean” (în versiune eminesciană), apoi, cu revelația/ profeția împăratului Constantin cel Mare - „prin acest semn vei învinge” -, oricum, un simbol de durere și plăcere (Alexandru Surdu, op.cit., pp.47-48), al vesniciei și al morții (dublete antinomice, în aparență, dar, cu siguranță, complinitoare - n.n.).

Autorul are nostalgia antichității, când vorbitorii de pe străvechile meleaguri nord- și sud-dunărene - cum remarca și Herodot - dispuneau de un cert potențial ostășesc, capabil de a evolua, de a deveni un stat dominator, cu vasalități, cu condiția omogenității, a unității de concepție și organizare. Un deziderat neîndeplinit. Rămâne regretul nu al ratării, ci al decuplării unei imense populații românești de patria mamă, disipate în Transnistria, Timoc, Galiția, Sarmația, Maramureșul istoric (al lui Dragoș, Bogdan), Banatul sârbesc (ibidem, p.80). O concluzie sumbră cu românii din afară, pentru care se întreprinde oare ceva faptic, nu formal, teoretic, propagandistic de trei decenii încoace?

Capitolul 3, *Marea Unire și legenda junilor brașoveni*, afluidizează discursul critic spre epos, narându-se agreabil despre Brașovul interior și exterior, despre filonul uman exotic din citadelă și autohtonii persecutați la ei acasă. Ca desert ideatic, unele expresii despre a vinde brașoave ori butade cu tinerii din burgul de frontieră între Muntenia și Ardeal. Secvența 4 emoționează prin evocarea unui tărâm de vis, supralicitat și de „omul timpului modern” din romantismul târziu (Eminescu, n.n.), respectiv Basarabia, pământ, ca și o parte însemnată a Bucovinei, pe veci pierdut, în pofida retoricii patriotarde. Cu capitolul 5, *Bucovina și Unirea cu Țara*, se încheie un ciclu din istoria noastră zbuciumată, necunoscută în totalitate. Consecințele Primului Război Mondial – cap.6 *România după 1918* – ar fi trebuit să fie mai roz, ținând cont de aportul la învingerea adversarilor cotropitori, cu recunoașterea sacrificiilor de ordinul sutelor de mii. Cât de promovată și aplaudată o fi fost în Vest combativitatea românilor, sinonimă cu *Înfrângerea Ungariei și ocuparea Budapestei* (cap. penultim)? Surprinzătoare - constată universitarul Alexandru Surdu - *Jocurile armistițiilor dinainte și de după încheierea Primului Război Mondial*, în fapt, o deconspirare - a câta?, n.n.- a jocului dublu al marilor forțe politice și cota (câtimea) lor de rațional, justiție cu privire la parcelele de românism de dincolo de Tisa, Prut, Dunăre. Puțini exegeți au admis maltratarea și uciderea a 300 de români în jud. Arad, a altor 43 arși pe rug la Beiuș ori a măsurilor punitive de tip medieval ca tăierea nasurilor, înfigerea baionetelor în gură, a brațelor sfârâmate cu pușitle, a ochilor scoși… Vinovații? (Bănuim noi, dar nu-i rostim.) Zona românilor din Satu-Mare, Oradea, Arad sub ocupație ungară oare a impresionat Europa? Războiul - asigură dl academician - a continuat și după 1918. Amintește

de luptele înverșunate din 16-18 aprilie 1919. Lectorul află șocat că Banatul, la acea dată, încă se afla sub ocupație sârbă și franceză (!!). Generalul francez Louis Franchet d'Esperey lansase explicația cât „bine” ne-au făcut Antanta și Puterile Centrale cu ale lor aporturi la „grănițărirea României Mari” (ibidem, p.103). Destule dezvăluiri în numele obiectivității menite a rectifica percepția străinilor și a oferi o variantă mai veridică asupra unor momente cruciale din secolul al XX-lea. Un demers remarcabil ce ar trebui multiplicat.

Prof. dr. **Iulian BITOLEANU**
Membru al Uniunii Scriitorilor din România

Lecţia de istorie ○ Lecţia de istorie

Oameni care au fost

Librarul Tudor Gheorghiță

Cum să îmbrac în cuvinte un omagiu memoriei distinsului librar roșiorean Tudor Gheorghiță, în care au sălășluit toate virtuțile, un om de omenie? Un om care toată viața și-a dedicat-o muncii, care a fost țelul vieții sale, fiind un om de o rară modestie, apropiat de oameni și pasionat de meseria aleasă (de librar), pe care a slujit-o cu devotament până în ultima clipă a vieții sale. Toată viața lui, Tudor Gheorghiți a servit trei postulate: munca, adevărul și binele.

Tudor Gheorghiță s-a născut la 10 octombrie 1924, în comuna Mozăceni, județul Teleorman (acum comuna face parte din județul Argeș), într-o familie de oameni obișnuiți, vrednici și deosebit de religioși. Tatăl, Ilie, devine subofițer (plutonier) în Regimentul 15 artilerie. Tatăl era mai tot timpul plecat la regiment, la Turnu Măgurele, unde își desfășura activitatea, iar mama sa, Ioana, casnică, s-a ocupat de creșterea și educarea copilului. Mai mult, în 1928, când Gheorghiță avea 4 ani, tatăl său divorțează de soție, iar Gheorghiță va fi crescut și educat numai și numai de mama sa, care face eforturi deosebite pentru acesta.

Studiile primare și gimnaziale, Tudor Gheorghiță le face în comuna natală, unde se remarcă, fiind un elev sârguincios, cu dragoste de învățătură și cu rezultate școlare foarte bune. Îi plăcea literatura, recita poezii la serbări, dar mai ales îi plăcea să asculte povestirile bunicului său și ale bătrânilor satului. Aceste povestiri erau legate mai mult de vitejia strămbunilor, de luptele cu turcii, de vitejia lui Mircea cel Bătrân, Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul. Bunicul îi povestea, cu toate amănuntele, momente din Primul Război Mondial, la care el participase. Elevului Tudor Gheorghiță i-a plăcut mai mult istoria și reproducea colegilor săi secvențe din povestirile bunicului său.

Deși a absolvit școala clasându-se printre primii absolvenți ai clasei sale, iar directorul școlii din Mozăceni a sfătuit-o pe mama sa să îl ducă la o școală normală, să devină învățător, posibilitățile financiare fiind reduse, nu a putut fi înscris la o asemenea școală, pe care el o dorea ca să devină învățător.

Cu ajutorul unei rude, care locuia în Turnu Măgurele, reședința județului Teleorman, mama sa reușește să-i găsească un loc de ucenic la un vestit atelier de cizmărie aflat în centrul orașului. Având un meșter bun, el învață meserie, mai bine și mai repede decât ceilalți colegi ucenici. Când avea puțin timp liber, intra prin librăria „Națională” a lui Petre Caracudovici, unde privea și răsfoia cu nesaț cărțile ce erau expuse sau se învârtea prin fața studioului fotografic a lui Mihail G. Ioan din str. Independenței nr. 6. Ar fi dorit să se facă fotograf, dar copil fiind, nu a găsit soluția pentru a fi primit ucenic la acest atelier fotografic.

Tudor Gheorghiță a învățat meseria de cizmar, este apreciat de meșter și trecut în rândul cizmarilor, dar nu avea nici un document care să ateste faptul că este meseriaș calificat.

În anul 1938, se mută la Roșiorii de Vede unde, cu sprijinul lui Florea D. Lețu, președintele „Cooperației meseriașilor”, găsește un loc de cizmar la Atelierul de cizmărie a lui Andrei Perețeanu. În același timp, este înscris și la „Cursul profesional pentru ucenici din toate meseriile” ce funcționa la Roșiorii de Vede. (Acest curs funcționa sub oblăduirea Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale).

După ce lucrează în mai multe ateliere din Roșiori, cum au fost cele ale lui Marin S. Marin, zis „Tobă”, Ioan Râmboacă și Gheorghe Petrescu, în septembrie 1941, încheie cursurile profesionale, obținând „Certificatul de Absolvire”, nr. 11, vizat de Ministerul Muncii, la nr. 13326/4 septembrie 1941. La numai 17 ani, tânărul Tudor Gheorghiță este meseriaș calificat, cu document justificativ - Certificatul de Absolvire.

Este deocamdată mulțumit, are clienți, care îl caută și-i dau comenzi, iar patronul lui este mulțumit de activitatea sa. Muncește din greu, mult și bine, și are gânduri mari legate atât de stabilirea definitivă în orașul Roșiorii de Vede, cât și de a avea o casă, să se căsătorească și să aibă copii.

Fiind solicitat de mulți roșioreni, care doreau ca încălțămintea lor să fie confecționată de Tudor Gheorghiță, proprietarul atelierului îl plătea bine, pentru a nu pleca din atelierul său. Având acum o situație financiară mai bună, se sfătuiește cu mama sa și, în anul 1944, la numai 19 ani, după bâlci, în luna septembrie, se căsătorește cu o tânără roșioreancă, Ioana Udroiu, dintr-o familie de oameni vrednici și buni gospodari, care se ocupau cu grădinăritul, dar și cu valorificarea la piața din centrul orașului a produselor obținute.

După căsătorie, Tudor Gheorghiță se mută la domiciliul soției, ce se afla pe str. Agricultori nr. 29, lângă biserica „Adormirea Maicii Domnului”. Continuă să lucreze în atelierul de cizmărie, dar își ajută și socrul, Oprea Udroiu, în grădină, dovedindu-se și un bun grădinar. Duce o viață liniștită, fiind într-o relație excelentă cu soția și socrii.

În iunie 1945, se naște primul copil al cuplului Ioana și Gherghiță Tudor și este botezat la Biserica „Adormirea Maicii Domnului”, de către preotul Mihai Marinescu, cu numele de Teodor (Dorel).

Tudor Gheorghiță lucrează cu mult spor la atelier, dar, în același timp, este foarte atent la transformările care au loc în societatea românească, după 1945. El consideră că poate face mai mult decât meseria de cizmar. În 17 noiembrie 1950, se retrage de la Atelierul de cizmărie și se angajează, la „Centrul de librării”, începând cu data de 11 ianuarie 1951. (Roșiorii de Vede a fost, în anii 1950-1951, reședința județului Teleorman).

Centrul de librării (instituție județeană) declanșează școlarizarea salariaților din librării și astfel Tudor Gheorghiță, Ioan Dulă și Victoria Stamatescu, salariații librăriei din Roșiorii de Vede, sunt trimiși la calificarea în meseria de librar. Școala era deschisă de „Direcțiunea Generală a Editurilor Industriei Poligrafice” de pe lângă Consiliul de miniștri și funcționa în orașul Odorhei, sub numele de Școala de librari nr. 2.

Tudor Gheorghiță și colegii săi au fost prima serie a școlii, în perioada 16 ianuarie 1951, până la 18 martie 1951. La încheierea școlarizării, Tudor Gherghiță primește Diploma de absolvire, fiind calificat „librar”. Este fericit că a ajuns acolo unde a dorit, adică alături de cărți. Este numit șef al raionului de carte din „Librăria Noastră”, situată în centrul orașului, la intersecția străzilor: Mărășești, Mihail Kogălniceanu, Calea Dunării și I. P. Stalin (actuala Rahovei). Era o clădire ce aparținuse comerciantului Aurică Popescu și fusese recondiționată. Librăria a funcționat aici până la cutremurul din 4 martie 1977.

Librăria din Roșiorii de Vede devenise aproape un centru cultural, aici se aflau numeroase volume, pentru orice cititor, iar vrednicul librar știa să aducă toate noutățile de pe piața editorială. Tudor Gherghiță a fost un om remarcabil din multe puncte de vedere, un agreabil partener de discuții, excelent popularizator al cărții. Știa să găsească ceva comun cu orice interlocutor, tânăr sau mai în vârstă, cucerindu-i pe oameni cu spiritul său mereu tânăr și dornic să mai învețe ceva, cu setea de noi cunoștințe.

În 1956, la 24 septembrie, s-a născut al doilea copil al cuplului, Marian (Măru) cunoscut de toți ca răsfățatul familiei.

După cutremurul din 1977, clădirea a fost puternic afectată, iar cu aprobarea organelor județene, Tudor Gheorghiță deschide într-o baracă de metal, pe Calea Oltului, o „Librărie”, numai pentru „carte foarte căutată de toată lumea”. Era mereu aglomerație, dar librarul își făcea datoria. Așa a funcționat până în anul 1984, când Tudor Gheorghiță a ieșit la pensie. A trăit în continuare, la domiciliu, ocupându-se de grădină și de vița de vie pe care o avea în grădina casei. Soția a decedat în 2013, la 27 iunie, iar el la 6 iunie 2017, la vârsta de 93 de ani. A fost înhumat în Cimitirul din str. I. L. Caragiale.

Tudor Gheorghiță a fost un om stăpânit de o cinste sufletească deosebită, cu un temperament care nu cunoștea odihna și liniștea. El rămâne în amintirea noastră un spirit complex, înzestrat cu o inteligență subtilă și lucidă, până la adânci bătrânețe, fiind instruit de gândul dezlegării cât mai multor taine din diversitatea lumii noastre..

Prof. **Argentin St. PORUMBEANU,**
membru UZPR
Foto*: arhiva personală a autorului*

Parfum de epocă — Russenart - cetatea culturală

Biserica mănăstirii Țigănia din Coșoteni

Începând de joi, 17 octombrie 2024, timp de zece zile, a debutat cea de-a doua ediție a sărbătorii „Zilele Mănăstirii Coșoteni, fosta Mănăstire Drăgănești, de-o ființă cu Țara Românească”.

Neavând nicio implicare în această acțiune, m-am gândit că ar fi interesant să prezint câteva informații mai puțin cunoscute sau deloc știute, apărute în presa interbelică, referitoare la biserica fostei Mănăstiri Țigănia din Drăgănești, cea mai veche biserică de zid existentă astăzi în funcțiune în județul Teleorman. Întrucât nu avem documente din zorii existenței mănăstirii Țigănia, ne vom raporta la tradiție, spunând că aceasta datează din vremea lui Negru Vodă. După anul 1500, mănăstirea a devenit o importantă școală de grămătici. Această ipoteză se susține prin numărul mare de scriitori de documente atestați documentar între anii 1501 – 1650, care proveneau din satele aflate în zonă. Biserica pe care o știm astăzi este de dată mai recentă, fiind ridicată în 1647, pe temeliile uneia mai vechi, așa cum rezultă din pisania bisericii, care se păstrează la Muzeul Național de Istorie din București.

În anul 1708, biserica a fost reparată, în timpul domniei lui Constantin Brâncoveanu, de boierii Văcărești, în a căror proprietate avea să ajungă; iar după construirea mănăstirii Văcărești, devine metoh al acesteia. Cutremurele din 1802 și 1838 au provocat mari pagube mănăstirii, care s-a degradat treptat, astfel că, la 1861, era părăsită. Biserica mănăstirii a fost reparată mai întâi în anul 1841, apoi între 1836 – 1838, prin lucrări ample, și în 1976, când i s-a reparat acoperișul.

Ne vom referi la reparațiile din anii treizeci ai secolului trecut, la care și-a adus contribuția financiară și Primăria Roșiorii de Vede, prezentând această acțiune din perspectiva informațiilor apărute în presa vremii.

Pe 20 septembrie 1936, ziarul „Acțiunea” publică pe prima pagină un articol din care aflăm că s-a constituit un comitet de acțiune pentru „Refacerea Bisericii istorice Radu Negru”: „(...) Pe meleagurile din apropierea acestei biserici s-au perindat numeroși înavuțiți – „boieri de viță” – care nu s-au gândit niciun moment să păstreze ceea ce ne-a lăsat istoria: biserica Radu Negru. Acum, în vremuri de mult apuse, s-a găsit un om de bine, un om cu suflet și credință în Dumnezeu – dl. inginer (Traian I. Mețianu) din comuna Meri-Goala – care a avut frumoasa inițiativă de refacere a acestei biserici.

Pentru a intensifica aceste lucrări, au sosit în localitate dl. Costescu, arhitect, și dl. Victor Blătulescu, profesor, ambii de la Comisia Monumentelor Istorice. Aceștia, însoțiți de dl. Nicolae Popescu-Vedea, primarul orașului nostru, inginerul Mețianu și prim pretorul Marin Fotescu, au vizitat în amănunt biserica lui Radu Negru. Întemeietorul bisericii din lemn „Țigănia” (pe temelia căreia s-a ridicat biserica din 1647) este considerat a fi Radu de la Afumați. Această biserică (cea actuală, din 1647) a fost vizitată de Mitropolitul Ghenadie Petrescu și, în anul 1929, de domnul profesor Nicolae Iorga (...)”.

Tot în „Acțiunea”, ediția din 28 octombrie 1936, pe prima pagină, Paul Petrescu completează informațiile publicate de P. A. Mariescu. „(...) Dl. Alexandru Neagu, cenzor la Banca Națională și fiu al acestui județ, a vizitat această biserică în mai multe rânduri, iar ultima dată în ziua de 5 octombrie cor. (1936), interesându-se foarte îndeaproape de nevoile urgente ale acestei biserici, nevoi care constau în bani.

Acum câteva zile, dl. Al. Neagu, inginerul Mețianu și profesorul (Victor) Brătulescu, directorul Muzeului de artă religioasă, au sosit în localitate și, vizitând din nou această biserică mănăstire, au luat unele noi decizii. Comitetul de direcție, compus din domnii Nicolae Popescu-Vedea, primar Roșiorii de Vede, ca președinte, ing. Mețianu, Marin Fotescu, prim pretor, și Gh(eorghe) Neagu, iar ca secretar dl. Petre Voivozeanu, a fost completat cu noi membri: Al. Popescu-Necșești, fost subsecretar de stat, ing. Pavelescu, șeful Ocolului Silvic, și Ioan Neguș, ajutor de primar Roșiorii-de-Vede.

Comitetul a luat act cu satisfacție de donația făcută de Banca Națională în sumă de 15.000 lei și a Casei de Economii și Cecuri Poștale de 10.000 lei, acestea obținute fiind în urma intervenției dl. Alexandru Neagu, animatorul acestei restaurări.

După terminarea lucrărilor comitetului, asistența s-a deplasat la mănăstire, unde dl. profesor Brătulescu a făcut o amplă expunere asupra importanței istorice a mănăstirii și s-au luat măsuri pentru urgentarea lucrărilor, pentru ca această biserică să fie redată credincioșilor în primele zile ale primăverii 1937 (...)”.

La aceste informații vom adăuga și pe cele oferite de inginerul Traian I. Mețianu, într-un articol publicat în ziarul „Neamul Românesc” (nr. 103/13 mai 1938), ziar al cărui director politic era Nicolae Iorga: „Se împlinesc zilele acestea 30 de ani de când valurile destinului m-au adus pe aceste meleaguri ale județului Teleorman. An de an, am parcurs regulat drumul între Roșiori și Meri-Goala, iar toamna, când frumoșii stejari din Lunca Vedei erau dezbrăcați de haina lor verde, în coloritul trist al sezonului apărea, ca o vedenie, o cruce strâmbă în luminișul arborilor. Dar nimeni nu putea să-mi explice ce rost avea acea cruce.

Am avut plăcerea, în vara anului 1936, să fac cunoștință cu dl. profesor Brătulescu, directorul Comisiei Monumentelor Istorice, iar la insistența sa, am mers la Roșiorii de Vede pentru a chibzui ce s-ar putea face pentru această biserică, de care se interesa Comisia și, în mod special, dl. prof. Nicolae Iorga. Nu voi uita niciodată emoția pe care am simțit-o când m-am aflat personal la fața locului; acea biserică, părăsită cu drept cuvânt, ascunsă parcă privirilor trecătorilor în mijlocul codrului, constituie un tezaur de artă bisericească pentru țara noastră, datând din vremea Marelui Voievod Basarab și fiind cel mai frumos monument istoric rămas de la acesta.

Dar să dăm citire pisaniei săpate în piatră deasupra ușii de la intrare: „Această sfântă și dumnezeiască biserică din astă sfântă mănăstire, anume Drăgănești, care are hramul sfântului marelui mucenic Dimitrie, io, robul Domnului meu I(sus) H(ristos) și închinătorul sfintei Troițe, Io Mateiu Basarab, cu mila lui Dumnezeu și voievod a toată Țara Românească, știind-o ca ctitorie a mumei mele și văzând-o veche și stricată, am ridicat-o din temelie, împreună cu rudele noastre, care ni se trag din familia mumei mele anume: Jupan Diicul, marele spătar, și Jupan Drăgușen, marele paharnic, și am zidit-o din piatră întru slava lui Dumnezeu, întru lauda marelui Mucenic Dimitrie, și întru pomana părinților noștri și a noastră de veac. Amin. La leat 7155 (1647) de la facerea lumii, iar al domniei al cincisprezecelea. S-a început în luna iunie 30 zile și s-a isprăvit în luna august 1 zile Ispravnic al acestei zidiri a fost căpitanul Badea.”

Reiese clar că această biserică, zidită de Marele Voievod în anul 1647, a fost construită pe ruinele unei alte biserici, probabil foarte vechi, care era ctitoria mamei Voievodului. Este evident că, pătrunzând în bezna veacurilor, istoricii și oamenii de știință vor avea ocazia să stabilească și să scoată la iveală multe fapte interesante pentru trecutul istoric al țării noastre, punând în adevărata lumină rolul jucat de județul nostru în acele vremuri.

Datoria noastră este, deci, să cinstim memoria Marelui Voievod, restaurând acest sfânt lăcaș de închinăciune și să-l redăm, cel puțin, în splendoarea pe care a avut-o în acele vremuri de glorie pentru țara noastră. Sub această fericită inspirație și stăpânit de aceste

sentimente, s-a constituit, în mod imediat - 23 august 1936 - un Comitet de Patronaj, având ca Președinte pe dl. Victor Antonescu, pe atunci ministru de Finanțe. S-a obținut colaborarea dlui Stelian Popescu, fost ministru, Î. P. S. Episcopul Grigore al Argeșului, Î. P. S. Irineu Târgoviștеanul, Vicar al Sfintei Mitropolii din București, Stan Ghițescu, fost ministru, Al. Popescu Necșești, Al. Neagu, cenzor la Banca Națională, Nicolae Racotă, fost senator, și a numeroși fruntași ai vieții intelectuale, industriale și comerciale din județul Teleorman, pentru restaurarea acestei Sf. Mănăstiri. S-a format, în același timp, un Comitet local pentru adunarea fondurilor necesare, sub președinția domnului primar al orașului Roșiorii de Vede, Nicolae Popescu-Vedea, cu prețioasa colaborare a P. S. Protopopului N. Marinescu și a dlui M. Fotescu, prim pretorul din localitate.

Lucrările ce se execută au început imediat, pe baza planurilor dlui arhitect Costescu, sub directa supraveghere a Comisiei Monumentelor Istorice, primul fond de 30.000 lei în acest scop fiind alocat chiar de Comisie. La această frumoasă inițiativă au răspuns cu promptitudine Primăria Orașului Roșiorii de Vede, Prefectura Teleorman, Banca Națională, Ministerul de Finanțe, Casa de Economii și Cecuri, etc., subscriind sume importante de bani. Astfel, în cursul anului 1937, s-au putut executa lucrările exterioare de reparație și consolidare a zidurilor. S-a refăcut complet acoperișul, care era putred, învelindu-se cu olane, pentru a fi în stilul vremurilor de odinioară, iar ușa și feroneria au fost renovate. Urmează ca, în cursul anului 1938, să se desfășoare celelalte lucrări, în special tencuielile interioare, tâmpla și pictura, pentru a se putea da biserica cultului. În acest scop, Comisia Monumentelor Istorice, la fel ca și în anul precedent, a alocat suma de 30.000 lei pentru continuarea lucrărilor și sperăm că și ceilalți donatori vor răspunde cu aceeași rapiditate și bunăvoință la apelul Comitetului pentru urgentarea lucrărilor, astfel încât, la Sf. Dumitru, când este hramul acestei Mănăstiri, să se poată realiza sfințirea.

Casa Pădurilor Statului a oferit materialele necesare pentru împrejmuirea locului Mănăstirii. Dl. Dumitru Pandelescu, comerciant și fruntaș al comunei Văcărești, în cuprinsul căreia se află Mănăstirea, a oferit clopotele necesare. Dl. primar Victor Chisim (în 1938 era primar) a inclus în bugetul de anul acesta o sumă importantă pentru Mănăstire și tot domnia sa va stărui să amenajeze în parc o porțiune de pădure dintre Mănăstire și orașul Roșiorii de Vede, având în acest scop aprobarea Direcțiunii Casei Pădurilor, și va introduce pe aleile din pădure iluminat electric.

Reîncepând lucrările prin stăruința P. S. Protopopului Marinescu și a dlui pretor Fotescu, și cu concursul dlui I. Socolescu, comandantul Centrului P. P. din Roșiorii de Vede, s-au concentrat, în câteva zile, numeroși tineri premilitari din comunele Drăgănești, Meri-Goala și Văcărești, care, sub directa supraveghere a domnilor Florian Chiru – Nanov și Mitroi, directorii școlilor din comunele menționate, au executat nivelarea terenului din jurul mănăstirii, care se surpase peste ziduri, și au luat măsuri pentru a permite scurgerea apelor care inundau sfântul lăcaș”.

Donațiile se depuneau la Banca C.F.R., în contul „Fondul de restaurare Mănăstirea Drăgănești – Jud(ețul). Teleorman”.

Gabriel ARGEȘEANU

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman

EUROPE DIRECT Teleorman - legătura TA cu Europa!

- continuare din pag. 1

Voluntari, alături de reprezentanți ai centrelor ED menționate, au descoperit împreună, pe parcursul celor patru zile, importanța lucrului în echipă și a unei comunicări eficiente. În sprijinul îndeplinirii obiectivelor propuse, au venit metodele de educație nonformală, un exemplu elocvent în acest sens fiind teatrul social.

Intitulată sugestiv „Stă în puterea ta să schimbi ceva!", caravana de teatru social, proiect reprezentativ al centrelor EUROPE DIRECT București, Târgoviște, Teleorman și Vâlcea, urmărește stimularea implicării active a tinerilor în procesul de consolidare a democrației europene. Drept urmare, în zilele de 17 și 18 septembrie, voluntarii celor patru centre au pus în scenă și au contribuit la schimbarea firului narativ a două reprezentații construite în jurul unor problematici de actualitate, respectiv poluarea accentuată a mediului și discriminarea rasială.

În cea de-a treia zi, tinerii au pășit în universul magic al Bibliotecii publice „Pencho Slaveykov" din Varna, locul unde vechiul și noul coexistă într-o armonie deplină. Astfel, participanții au putut observa potențialul transformator al digitalizării și beneficiile conexe. Biblioteca digitală, BiblioBike – o inițiativă inovatoare când vine vorba de împrumutul cărților, menită să facă lectura mai accesibilă și să o aducă mai aproape de acei cititori care ar putea avea dificultăți în a ajunge la clădirea publică, introducerea stațiilor de auto-împrumut și returnare de carte (self-service) sau existența asistentului virtual *Eli* sunt doar câteva dintre proiectele digitale implementate cu succes. Mai mult decât atât, participanții celor patru centre au mers în vizită la sediul EUROPE DIRECT Varna și au discutat cu colegii din Bulgaria despre importanța colaborărilor transfrontaliere, a voluntariatului și despre organizarea în comun a unor evenimente viitoare. În semn de recunoștință față de ospitalitatea gazdelor, tinerii au susținut o reprezentație de teatru social în limba engleză (tema centrală fiind *Pactul Verde European*), evidențiind totodată impactul acestei metode nonformale asupra implicării civice. Surpriza zilei a fost minirecitalul susținut de voluntarii ED Teleorman: *Andreea Cîmpeanu* și *Tedy Stîngă,* momentul artistic fiind aplaudat la scenă deschisă de către toți cei prezenți.

Schimbul de experiențe și de bune practici s-a încheiat cu festivitatea de premiere a voluntarilor care ne demonstrează zi de zi, prin eforturile comune depuse în direcția promovării și apărării modului nostru de viață european, că împrEUnă suntem mai puternici.

• *Ziua de Curățenie Națională 2024*

În data de 21 septembrie, în organizarea Consiliului și Primăriei Municipiului Roșiori de Vede, prin Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport și EUROPE DIRECT Teleorman, s-a desfășurat acțiunea „***Ziua de Curățenie Națională 2024",*** proiect realizat în parteneriat cu ***Asociația „Lets Do it, Romania!"*** și **Asociația Municipiilor din România**, în cadrul campaniei ***„Săptămâna europeană a mobilității***".

Echipați cu mănuși și saci, puși la dispoziție de Asociația „Let's Do It, Romania" și ED Teleorman, cei aproape 450 de participanți (elevi, profesori, studenți, bibliotecari, oameni de cultură, ingineri silvicultori, economiști, polițiști, părinți, bunici și pitici...) au avut de colectat deșeurile găsite pe traseul: sediul SCECS - ED Teleorman - Primărie - str. Sf. Teodor - str. Caragiale - str. A.I.Cuza - str. Republicii - Stadionul Municipal.

Toate unitățile școlare roșiorene au răspuns afirmativ mobilizării și anume: Școala Gimnazială „Mihai Eminescu", Școala Gimnazială „Alexandru Depărățeanu", Școala Gimnazială „Dan Berindei", Școala Gimnazială „Zaharia Stancu", Liceul Tehnologic „Anghel Saligny", Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu" și Colegiul Național „Anastasescu". Acestora li s-au alăturat voluntari ai centrului ED Teleorman, dar și reprezentanți ai Ocolului Silvic Roșiori de Vede.

Mulțumim tuturor participanților pentru susținere și implicare! De asemenea, mulțumim pentru sprijinul acordat în realizarea acestei acțiuni de curățenie Direcției Poliția Locală și SC Urbis ServConstruct SRL! O colaborare excelentă dintre cetățeni, mediul public și cel privat, cu alte cuvinte comunitatea în care trăim, iar cele câteva sute de kilograme de deșeuri colectate în acea zi stau dovadă în acest sens.

• *Sănătate pe bicicletă într-un mediu nepoluat*

Municipiul Roșiori de Vede este unul dintre cele 17 localități din România înscrise în Campania „***European Mobility Week***" 2024 („*Săptămâna Europeană a Mobilității*"), cu tema: ***„Combină și deplasează-te! Să folosim spațiul public împreună "***, eveniment propus de ***Comisia Europeană*** cu scopul de a sensibiliza populația în ceea ce privește mobilitatea urbană durabilă.

Iar ce poate fi mai potrivit pentru a susține și încuraja mobilitatea sustenabilă dacă nu o plimbare cu bicicleta, care are beneficii atât pentru sănătate, cât și pentru reducerea poluării. Fiecare kilometru parcurs pe bicicletă înseamnă mai puțin trafic, mai puțin zgomot și mai multă libertate.

Acestea sunt motivele pentru care, în data de 22 septembrie, în organizarea **Consiliului** și **Primăriei Municipiului Roșiori de Vede,** prin **Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport** și centrul **EUROPE DIRECT Teleorman,** a avut loc evenimentul ***„Sănătate pe bicicletă într-un mediu nepoluat!"-*** tradiționala invitație la plimbare cu bicicleta prin municipiul Roşiori de Vede, pe care o adresăm an de an teleormănenilor.

Și au răspuns „prezent" peste 130 de iubitori ai mersului cu bicicleta, dar și ai unui stil de viață sănătos: copii, adolescenți, tineri și adulți din Roșiori de Vede, Stejaru, Săceni, Vedea, Plosca, Fărcașele, Drăgănești Olt și Măldăeni. Participanții au primit din partea ED Teleorman și au purtat tricouri cu însemnele centrului de informare europeană, dar și publicații editate de Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene. În cadrul evenimentului, a fost promovat Pactul Verde European.

Bicicliștii au avut de parcurs următorul traseu: sediul SCECS – ED Teleorman – Primărie – str. Dunării - str. Mihail Kogălniceanu – str. Mărăști – str. Carpați – str. Caragiale - str. Dorobanți - Barieră - Bulevardul Comercial - Pădurea Vedea (punct de odihnă și hidratare) și retur pe: Bulevardul Comercial - str. 1 Decembrie - str. Carpați - str. Sf. Teodor – Primărie – sediul ED Teleorman.

Și pentru că mișcarea este benefică la orice vârstă, cel mai tânăr participant avea **1 an și 11 luni** (n.r.: *în scăunelul pentru copii al tatălui său!),* iar cel mai în vârstă **79 ani**.

Mulțumim pentru sprijin și implicare: Poliției Municipiului Roșiori de Vede, Direcției Poliția Locală, Direcției Asistență Socială, colegilor din Primăria Municipiului Roșiori de Vede și din Spitalul Municipal „Caritas" prezenți la eveniment, instituțiilor de învățământ care ne-au înțeles mesajul, cadrelor didactice și părinților care s-au implicat în reușita acțiunii, dar și celor mai devotați și implicați tineri roșioreni: VOLUNTARII ED Teleorman! Și nu uitați: până data viitoare, rămâneți activi!

• *Ziua Europeană a Limbilor sărbătorită la Roșiori de Vede*

Începând cu anul 2001, la inițiativa Consiliului Europei și a Comisiei Europene, Ziua Europeană a Limbilor este sărbătorită an de an pe data de 26 septembrie. Sărbătoarea încurajează învățarea limbilor străine și promovează diversitatea lingvistică și culturală a Europei. Pentru mulți elevi, Ziua Europeană a Limbilor reprezintă ocazia potrivită de a-și demonstra cunoștințele în limbile pe care le studiază la școală, fie că este vorba de engleză, franceză, germană sau alte limbi străine mai mult sau mai puțin cunoscute.

Așa s-a întâmplat și la Roșiori de Vede, unde Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport și centrul de informare europeană EUROPE DIRECT Teleorman, în parteneriat cu școlile gimnaziale din municipiu, au organizat un eveniment tematic cu scopul de a promova patrimoniul cultural, varietatea lingvistică din Europa și a încuraja participanții să învețe limbi străine la orice vârstă.

Activitatea a început cu o prezentare interactivă susținută de prof. Mihai Atanasie Petrescu, despre *„Comunicarea universală și limbile artificiale, cu accent pe limba esperanto"* – o punte între diferite comunități lingvistice. Comunicarea este un proces esențial în toate aspectele vieții noastre și ne poate ajuta să fim mai înțeleși, mai influenți și mai conectați cu lumea din jurul nostru.

În continuare, în prim plan au fost elevii de la școlile gimnaziale din municipiu, care și-au demonstrat creativitatea printr-o varietate de reprezentații, de la scenete în limbi străine, prezentări PowerPoint, recitaluri de poezie, interpretări muzicale, lecturi din opere literare, până la dansuri, momente cultural-artistice prin intermediul cărora ne-au prezentat tradițiile muzicale din diverse țări europene.

Manifestarea s-a încheiat cu un flash-mob propus de elevele Lungu Teodora și Preda Iulia, care a implicat toți participanții și a adus un plus de energie și entuziasm evenimentului.

Mulțumiri cadrelor didactice care, cu entuziasm și dedicare, pregătesc în fiecare an activități deosebite cu tema Zilei Limbilor Europene, oferindu-le elevilor oportunitatea de a învăța într-un mod creativ și interactiv despre diversitatea culturală și lingvistică a Europei!